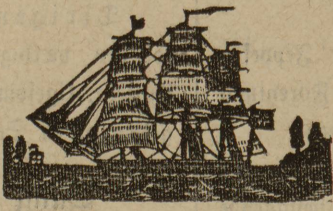

Den vestlandske Tidende.

Adresse - Avis for Arendal og Omegn.

No. 194

Tirsdag den 23de August 1887.

55de Aarg.

Dette Blad udkommer daglig undtagen Dag efter Helligdag. Abonnementsprisen 6 Kroner halvårlig, forsendt med Posten 7 Kr. 10 Øre — til Udlandet 9 Kr. — betales forud. Der kan til enhver Tid abonneres paa bestemmende Postkontor og i Arendal i Bladets Expedition. Abonnementet gælder for 1/2 Aar og Oplyselse bør ske 1 Maaned forud.

Skibsproviant

sælges billigst hos Nicolay Olsen.

For Averterende.

Til „Nedenæs Amts Landbotidende.“
der udgaar hver Fredag og har stor Udbredelse jaavel i Byens nærmeste Omegn, som i de fjernere Landdistrikter, modtages Avertissementer i Expeditionen, Arendals Bogtrykkeri, indtil Thorshag Middag.

Under Sommerpostgangen indleveres Postfager:

1. Til Udlandet og Udlandet over Christiania Søndag Kl. 8-9 fm.; de øvrige Dage Kl. 5-7 Em.
 2. „Udlandet Søndag Kl. 8-9 fm.; Dnsdag og Lørdag Kl. 9-11 fm.; de øvrige Dage Kl. 11-1. (Dnsdag kun til Christianssand incl.) Indtil Chr.sand incl. ogsaa fra Kl. 5-7 hver Dags Aften undtagen Søndag.
 3. „Udlandet over Frederikshavn Søndag, Tirsdag og Fredag sammen med Posten til Udlandet.
 4. „Til Udlandet med de Bergenske og Nordenskiöldske Hamburghske Søndag Kl. 9-11 fm.
 5. „Til Hamburg med Søndenskiöldske Dampskibe Nat til hveranden Søndag (2²/₅, 2³/₅, 1¹/₅ o. s. v.; Indlevering foregaaende Dags Aften Kl. 5-7.
 6. „England via Hull: Indlevering Fredag Kl. 11-1.
 7. „England via Newcastle: Indlevering Lørdag Kl. 9-11 fm.
 8. „Til Belgien med „Alpha“: Indlevering hveranden Lørdag (1¹/₅, 2¹/₅ o. s. v.); Kl. 5-7 Em.
 9. „Næstø, Borsen, Dybbø, Lyngør og Nissør pr. Dampskibet „Lyngør“ hver Dag undtagen Søndag og Thorshag; Indlevering Kl. 11-1.
 10. „Froland Mandag og Thorshag; Indlevering Kl. 8-9 fm.
 11. „Heirefos og Mykland Tirsdag Kl. 9-11 fm.
- Ann. 1. Søn- og Helligdage indskrænkes Indleverings- tiden til Aften Kl. 8-9 fm., med at der gives Afgang til Indlevering foregaaende Søndags Aften Kl. 5-7.
2. Indlevering af Bantobreve og Postanvisninger stanser 1/2 Time for Udsket af den for almindelige Postfager bestemte Indleveringstid, undtagen om Aftenen.
3. Postfager til Udlandet sendes ad hurtigste Vej; — ønskes de dirigerede ad bestemt Route, maa de derom gives Paategning, hvilket navnlig altid maa ske, hvis de ønskes sendte ad de ovenfor under 5, 6, 7 og 8 nævnte Røtter.
- Arendals Haandværkeres Laaneindretning er aaben hver Søndag fra Kl. 10-12.
- Totalafholdelsesforeningens Sparekasse er aaben hver Mandag, Dnsdag og Fredag fra Kl. 5-8.
- Kroms Sparebank er aaben hver Dnsdag og Lørdag fra Kl. 10-12.
- Løge, Starckab Mode og Optagelse af Medlemmer hver Mandag Aften Kl. 8 i den gamle Musikbygning.
- Løge „Melabitternes Minde“ Mode og Optagelse af Medlemmer hver Dnsdag Aften Kl. 8 i den gamle Musikbygning.
- Søbadeanstalten er aaben for Damer og Børn alle Hverdage fra Kl. 7-12 Form. (Helligdage fra 7-9 Form.); for Herre og Gutter alle Hverdage fra Kl. 1-9 Efterm. (Helligdage fra 4-7 Efterm.)
- „Sigbolds Løge Minde“ Mode og Optagelse af Medlemmer hver Søndag Eftermiddag Kl. 6.

Arendal den 22de August.

Arbejdernes Landsmøde begyndte igaar Eftermiddag sine Forhandlinger i „Samholdets“ Lokale i Sognekontoret mellem Barbo og Dieftad.

Formanden, Fostvedt, bød de Deputerede og andre Deltagere velkommen til Mødet, meddelte, at Landhandler Andreas Hansen havde lovet at holde et Indledningsforedrag, og opfordrede Forsamlingen til at vælge en Dirigent, hvortil han foreslog Lærer D. Johnsen. Denne, som fra sin Side foreslog Foreningens Formand valgt, blev enstemmig kaaret, da Formanden ikke kunde lede Mødet paa Grund af lidt Upasselighed. Den jaaledest valgte Dirigent henstillede til Forsamlingen at udtale sig om, hvorvidt man skulde anse Mødet som fuldt ud offentligt, eller med andre Ord, om nogen Referent skulde have Afgang. Et Par Talere mindede om de mange og store Forvrængninger, man havde seet af saadanne Møder, og mente, at man kun skulde tillade velindede Referenter at være tilstede. Jeppesen, Petersen, Knudsen o. fl. udtalte der-

imod, at Sagen var saa god, at den fuldt ud taalte Offentlighed; vilde nogen opvarte med Forvrængninger, blev det hans egen Skam. Forsamlingen vedtog derpaa enstemmig, at Mødet skulde ansees som fuldt ud offentligt.

Hansen holdt derpaa sit Indledningsforedrag, hvori han dvælede ved Forholdet og Striden mellem de virkelige Arbeidere, Kropsarbeidere, og Kapitalen, og om Sammenslutning mellem Arbeidere, den man søgte at mis-tænkeliggjøre ved Stikordet Socialisme, et meget ukyldigt Ord, da vi allerede har Socialisme, Samfundsarbejde, i saa mangfoldige Skikkelser. Taleren gik derpaa over til Behandlingen af Spørgsmaalet om almindelig Stemmeret, Normalarbejdsdag og Afkæffelse af Told paa Nødvendighedsaartikler. Der var vistnok nu udnævnt en 15 Mand stærk Toldkomite, men tidligere Erfaringer maatte have belært os om, at vi ikke burde vente for meget af dens Arbejder. Grovt taget betaler den simpleste Arbejder omtrent ligesaa meget som den rige Mand til Statskassen, og det maatte dog kaldes uretfærdigt. Endelig behandlede han Spørgsmaalet om Arbejderens Andel i Retskoudbyttet af sit Arbejde.

Dirigenten var vis paa at træffe Forsamlingens Mening, naar han udtalte Tak til Hansen for det greie og oplysende Foredrag. Det gjaldt nu at udrede det første Spørgsmaal: hvorvidt en Sammenslutning mellem Kropsarbejderne, vort Lands største og talrigste Stand, var ønskelig, og for ham var Spørgs-

maalet ikke det mindste tvivlsomt: en saadan Sammenslutning var ikke alene i høj Grad ønskelig, men lige til nødvendig.

Jeppesen (Kristiania) udtalte sig paa en særdeles grei Maade og slet ikke vidtløst om, hvorledes han havde tænkt sig en saadan Sammenslutning, og konkluderede med, at man fik det bedste Bindemiddel, naar Fællesforeningen hvilede paa Fagforeninger, der grupperede sig inden samme. Den Fællesforening, man allerede havde, kunde ikke siges at have udrettet noget nævneværdigt; den havde væsentlig indskrænket sig til at offentliggjøre Forhandlingerne i de paa forskjellige Steder afholdte Arbejdermøder.

Knudsen (Christianssand) vilde først have det Spørgsmaal besvaret: Hvem er berettiget til at være Medlem af en Forening? Taleren vilde kun have med dem, der virkelig beskæftigede sig med legemligt Arbejde, Kropsarbeidere, og betaktede sig for at være Medlem af en Forening, hvor andre end disse kunde optages. Kropsarbejderen finder sig borti, naar han er sammen med Standsfæller, og taber Mødet, naar han kommer sammen med dem, der staar paa et høiere Dannelsesstrin.

Petersen (Kristiania) anbefalede Sammenslutning, hvorom enhver nu maatte være enig. Magtens Indhavere havde sluttet sig sammen, og vi maatte gjøre det samme. Taleren fraraadede at optage andre end Kropsarbejdere.

Jeppesens Forslag om Nødvendigheden af en Sammenslutning mellem Landets Foreninger vedtoges derpaa enstemmig.

Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa man skulde iværksætte denne Sammenslutning, vakte en meget lang Debat.

Jeppesen var enig med Knudsen og Petersen i, at man i Regelen ikke burde optage Personer, der stod fjernere fra de egentlige Arbejdere.

Fostvedt redegjorde for „Samholdets“ Forhold til Spørgsmaalet om, hvilke Personer, der kunde optages i en Arbejderforening.

Knudsen (Kristiania) var enig i, at Fagforeninger var det ønskeligste, ja kunde kaldes Livsaaren i Landsforeningen, men det havde sine store Vanskeligheder at faa det til at gaa med disse, hvilket oplystes ved flere Exempler. Taleren fastede derpaa et Tilbageblik over, hvad politiske Foreninger havde udrettet til at fremme Arbejdernes Vel. Søren havde kun tilstræbt at forøge Embedsmændenes Magt, Indtægter og Indflydelse, og hvad var Facit af Venstres Bestræbelser? Nul! Der var talt smukt om, at Basis burde være at hjælpe alle; men der kom intet af det. Styrelserne havde først og fremst arbejdet for at beholde Ledelsen.

Fostvedt var fuldt ud enig med den foregaaende Taler. Han husede godt det for Arbejderne saa smigrende Balgprogram, hvormed dette Amts Repræsentanter opvartede i 1883. Nu stod de dog alle 4 mod almindelig Stemmeret, og de havde været med paa at bevilge 25,000 Kr. til Kronvogn! Harald Haarfager svor at erobre hele Norge, og hvad 1 Mand dengang udførte, maatte vi alle kunne evne, naar vi sluttede os sammen. Amtsræ-

300

afgjort med sig selv, at der ikke var nogenjohelst Grund til, at det ikke kunde tillades John at nyde endnu en Nats Hvile uden at blive forstyrret af nye Sorger. John saa dobbelt saa lykkelig ud, som da han forlod dem, og Mrs. Simonds saa det og loftede sine Dine fra sit Strikketoi med et Udtryk af ægte Modertjærighed lysende ud af dem. „Hvor straalende Du ser ud!“ sagde hun. „Hvem var hos Kennedys? Nogen, Du kjendte?“

„Ja, Trehermes var der“, svarede han glad.

„Vist ikke Zeph?“ spurgte Doktoren ivrig.

„Nei, ikke Zeph, men de to andre. De er bleven saadanne vakre, takkelige Piger.“

Mrs. Simonds mumlede ærgerlig noget, og hendes rynkede Pande skyede over. Derpaa sagde hun: „Vi har ganske vist haft nok og mere end nok af de Menneſter! Deres Nærværelse kan ikke have bidraget noget til din Fornøjelse, John.“

Jo, det gjorde den; jeg var meget glad ved at se dem igjen.“

„Saa! Jeg tænker, jeg vil sige Godnat“, sagde hun strengt. „Jeg bryder mig ikke om at sidde oppe for at høre Folk, som jeg afstyr, blive roste, og jeg synes om, at Folk ved, hvad de selv vil, og det ved ikke Du. En af dem har gjort alt, hvad hun kunde, for at gjøre os uhyggelige, og nu synes disse to yngre Søstre at have Lyft til at forføge paa at gjøre det samme. Hav ikke noget med dem at bestille, John; de er ligesaa hjerteløse som sin Søster, det tvivler jeg ikke om.“

Johet af denne Tale havde baade John og hans Fader forjagt at stille hende tilfreds. „Lad os tale om noget andet, min kjære Hustru“, sagde Doktoren.

„Gaa ikke, Moder!“ udbrød John; men hun vilde ikke lytte til nogen Bønner og gik. Hun havde imidlertid

297

overvældet af Betyrning og havde paa sit Kne tolv Tillæg, af hvilke hvert eneste indeholdt de Ord: „Hæster, Du tager fejl“. De forekom første Gang den 17de og stod i hver Avis lige siden, endog i Dagsnummeret den 30te Juli. Og ikke ét af disse med Undtagelse af det sidste var det bleven Hæster tilladt at se! Han var for-tvivlet.

Da en Stund var gaaet, kom Mrs. Simonds ind til ham, og da hun fandt ham henfjunken i Tanter, udbrød hun: „Nu, min kjære Mand! Du ser ganske antagelig træet ud!“

„Ja, jeg er træet; jeg har haft en anstrengende Dag“. Det var ikke Doktorens Henſigt at forøge sine mange Vanskeligheder ved at fortælle hende om Zeph; men han følte Trang til lidt Sympathi.

„Det gjør mig ondt, at Du er saa træet, Ralph, men Du skulde virkelig ikke gaa saa aldeles op i din Gjerning. Naar Du kommer hjem, skulde Du slaa dine Patienter ganske af Tanter — andre Læger gjør det. Hvad kan det nytte, at Du græmmer Dig over andre Folks Sorger, til Du er saa tynd som en Violinstreng? og saa daarlig, som du bliver betalt for dit Arbejde paa Hospitalet, skulde jeg mene, at ingen kan forlange, at Du skulde have nogen Tanke at ofre paa de forskjellige Sygdomstilfælde, naar Du først har vendt Bygningen Ryggen.“

Han smilede sørgmodig og sagde: „O, jeg skal snart være mig selv igjen. Hvor er John?“

„I et Haveselskab i St. John's Wood.“

Doktor Simonds sukkede.

„Hvorfor sukker Du, fordi John er i et Haveselskab i St. John's Wood? Det var en anden Sag, hvis Du

præsentanterne burde kastes. Man maatte ikke stole hverken paa Høire eller Venstre, men paa sig selv.

Dirigenten og Hansen gav nogle Oplysninger om, hvorledes Nedenæs's Repræsentanter havde stemt, hvorefter fremgik, at Fostvedts Ansørsel i det væsentlige var korrekt.

Rise (Bergen) var valgt paa Programmet om at søge Sammenslutningen ad politisk Vej, men havde dog saapas frie Hænder, at han kunde slutte sig til de Meninger, som her vandt mest Bifald, og han var personlig af den Mening, at man burde lægge det økonomiske til Grund. At anse Kristiania som selvstændigt Centralsted for Landsforeningen var ikke rigtigt; Foreningerne over det hele Land burde være ligestillede, og der maatte arbeides hen til, at der blev fuld Solidaritet mellem dem indbyrdes.

Dirigenten. Det, hvorpaa det til 7de og sidst dog hovedsagelig kom an, var, at alle blev vaagne, at Samfundsarbeidet hvilede paa en bevidst Sammenslutning mellem sindige Mænd, og han vovede at sige, at der i vort Land ingen Rabulister var. Spørgsmaalet burde især sees fra Fordeleagtighedens Side; derfor var netop Fagforeninger saa anbefalelsesværdige. Saa bæls Ord vandt saa stor Tilslutning, netop fordi han havde forstaaet at tale til Bondens økonomiske Interesser. Nu er Arbejderne det mest forsømte Samfundslag.

Hansen troede, at man var kommen ind paa et vel snevert Spor, og foreslog, at man først behandlede Spørgsmaalet: Hvad kan man gøre uden Statens Mellemkomst? dernæst: Hvad kan der gøres gennem den lovgivende Myndighed?

Kristiansen (Kristiania) betone, at man maatte vække Solidaritetsfølelsen; Udtalelserne havde gaaet i Retning af at anbefale Fagforeninger som Grundvold, hvilket var det ene rigtige, og han var saaledes meget tilfreds med Mødet.

Holm kunde ikke forstaa, at der kunde være Meningsforskel derom. Man havde t. Ex. Typografierne over det hele Land.

Rnudsen (Kristianssand) vilde først have afgjort, hvilke Mænd der kunde optages i Foreningen, af hvilke Elementer denne skulde bestaa.

Fostvedt var enig med Jeppesen og og oplyste, hvad „Samhold“ havde udrettet i Striden mellem Evensen og hans Arbejdere.

Jeppesen vilde svare til Rnudsen (Kristianssand), at Landsforeningen skulde ikke bestaa af Mænd, men af Foreninger, af dem, som allerede eksisterede, eller som herefter maatte stiftes. Her var ikke i første Række Spørgsmaal om at danne nye, men om at sammenlutte de gamle Foreninger.

Petersen vilde spørge, om Jeppesen vilde give Afkald paa den socialistiske Forenings Program. Taleren betvivlede det meget.

Rnudsen (Kristiania). Hovedformålet var at vække Interessen inden de bestaaende Fagforeninger, saa man, som Dirigenten havde betonet, kom til et bevidst Samarbejde. Der var tidligere arbeidet formeget paa det politiske; nu burde man først se til det økonomiske, og man burde ikke forsømme at bygge paa Menneskeværdet. Hvad der kunde udrettes, viste sig klart ved Typografierne, som har Underafdelinger i næsten alle Landets Byer og Forbindelser i de fleste af Europas Lande. Til Rnudsen Kristianssand vilde Taleren svare, at intet samfundsnyttigt Individ burde udelukkes fra vore Foreninger. Et Medlem af en literær Forening eller en Loge kunde være et ligesaa samfundsnyttigt Menneske som en Grøftegraver. Kun Mænd, som modarbejdede Kropsarbejdernes Vel, maatte og burde ekskluderes fra Foreningen.

Rise mente, at det ene rette var, at man havde Udgang til at optage enhver, som vilde Arbejdernes Vel; man var jo ikke tvungen til at tage nogen.

Lode (Kristianssand) troede, at en Hovedgrund til ældre Foreningers Forsald netop var, at saamange Afkæmper var optagne.

Hansen troede, at det altid maatte staa i en Forenings Magt at hindre andre end egentlige Kropsarbejdere fra at indtage en dominerende Stilling inden Foreningerne.

Jeppesen. Alle burde slutte sig sammen for ved politiske Anledninger (Storhingsvalg) at optræde med fornøden Kraft.

Kristiansen var enig i, at man væsentlig burde holde sig til allerede eksisterende Foreninger.

Rise fremholdt, at man som Regel burde holde sig til Kropsarbejderne. I Bergen havde Rentemistrene faaet Magten i Arbejderfamfundet.

Petersen vilde bise sig for de faldne Udtalelser, naagtet han repræsenterede en Forening paa 1800 Medlemmer, der alle, paa 1

nær, som paa en uforklarlig Maade var kommen ind i Foreningen, var Kropsarbejder.

De af Jeppesen og Hansen foreslaaede Resolutioner blev efter flere Meningsudvekslinger mellem forskellige omtrent enstemmig vedtagne.

Dirigenten Takkede Medlemmerne for den værdige Deltagelse i Mødet, hvilket sluttede, ligesom det var begyndt, med Aflyngelsen af en Sang.

Sang til Arbejdermødet.

Mel.: Se Fredens Engel svæver, etc.

Velkommen hver, hvis Glæde
er Rejsning af vor Stand!
Her i vor Broderfjæde
velkommen Kvinde, Mand!
Det styrker og opliver,
at mødes Ven med Ven,
som samme Tanke driver
til samme Kamp hen.

Alt dæmmer nu i Øster
den sande Friheds sol!
Den trætte Træller trøster
paa Jord fra Pol til Pol.
Vi hører Lyd af Hæren,
som kæmper for vor Sag;
vi retter Ryggen fjæve,
og stirrer efter Dag.

Men ei ved Drømme tomme
vor Sag kan kæmpes frem;
Arbejder! du maa komme
og kæmpe trutt, med Klem.
Ja op til Kamp mod Uret
og Stormandsvældets Død?
Spræng sonder Fangeburet,
vort Samfund krævs gjenfødd!

Ja lad og dette Møde,
et Skridt os hjælpe frem!
Gid det til Kamp opløse
os mod hver Uret stem.
Det staalsætte og styrke,
hver Mand, som møder her!
Det fremme alt vort Yrke—
vort Broderskab især!

Overfald paa fagesløs Mand. Paa Kristiania Politikammer optoges Fredag Politirapport i Anledning af Redaktør Schibsted's Klage over Landstabsmaler Thaulow for Overfald. Politiet havde Torsdag indfaldt til Møde Thaulow, trende Vidner og Schibsted. Thaulow mødte ikke. Vidnerne forklarede samstemmig om Overfaldet, at de havde set, at Thaulow havde holdt sin Hest an, at Schibsted derpaa havde standset foran Vognen, og at saa Thaulow, siddende paa Russekuffen, havde tildelt Schibsted Slaget i Ansigtet.

Slaget faldt med de før refererede Ord. Diebliffelig derefter havde Thaulow kjørt afsted, efterat han dog først havde sagt, at havde han ikke truffet S. paa Gaden, vilde han have søgt ham paa hans Kontor. (Aftsp.)

Den mandstærke Tolddommisjon tæller ikke mindre end 15 — femten — Medlemmer. Da nu disse 15 Medlemmer antagelig skal have den for Kommissionsmedlemmer vanlige Diæt af 12 Kroner pr. Dag, vil Kommissionen bare i Diæt komme til at koste 180 Kroner om Dagen, hvilket udgjør 5400 Kroner om Maaned. Da man nu har Erfaring for, at saadanne Kommissioner ialmindelig er temmelig langvarige, og de Sager, som denne Kommission faar at behandle, er af meget vidtloftig Art og meget stor Betydning, og den derhos paa Grund af sin Talrigdom vil komme til at arbejde temmelig tungt, saa kan man lettelig indse, at der i adskillige Maaned vil kræves en meget stor Sum af Diæter. Men hertil kommer desuden Reiseudgifter for de udenbys Medlemmer af Kommissionen, samt maaske Honorarer og endelig alle de for en Kommission forøvrigt nødvendige Udgifter til Sekretærhjælp, Bud, Afskrivning, Trykning m. m.

Det er glædeligt at se, at der er kommet saa gode Tider i vort Land, at Regjeringen kan forsvare at kjøre iveri med et saa voldsomt Apparat; kun er det beklageligt, at vi her nordensjælds iallefald ikke endnu har mærket noget til de gode Tiders Ankomst.

(Trh. Aftbl.)

Ildebrand i Danmark — 30 Dyr indebrændte. Ifølge „Friedrichshavns Avis“ nedbrændte i Tirsdags Proprietær J. J. Læssens Gaard, Faurholt i Aasted Sogn. Gaarden bestod af Stuehus, Stald og Ladebygning. Kl. 10 om Aftenen opdagede Røgterren, at der var Ild i Galmen paa Loftet over Foderbaasjen, hvorfor han gjorde Anstrig og tilkaldte Forkarlen. Luen var imidlertid i et Nu udbredt over Taget, og en tyk kvælende Røg stod over Huset og opfyldte Gaardpladsen. Forkarlen søgte at komme ind i Hestetalden, men det var umuligt, navnlig paa Grund af den stærke Røg. Røgteren kom ind i Huset og fik 5 Kreaturer reddede, men maatte strax retirere ud igjen. Læssens var kommen ind i Svinestien og fik reddet 7 Grise, men da Strøelsen begyndte at brænde, maatte han opgive at redde flere. Der indebrændte 4 Heste, 1 Føl, 15 Kreaturer, 5 Svin samt noget Hærfæ. Ilden forplantede sig fra Staldbygningen til den ligeoverfor liggende Ladebygning, der ligeledes nedbrændte med den deri indhøstede Rug. Et lidet Stykke fra Ladebygningen henstod 2 Kornhejer, som det med stor Anstrengelse lykkedes at redde. Havde Ilden faaet fat i disse, vilde utvivlsomt Nabogaarden have gaaet med. Det meste af Follenes Løi, som berode i Staldbygningen og ikke var asfureret, brændte. En 14aarig Tjenestegut, der sov i Drengestuen, maatte redde sig ud af et Vindu.

Redning af Menneskeliv paa Søen. Den af det engelske Parlament nedsatte Kommission, der skal fremsætte Forslag til en Reform af Redningstjenesten tilføi, har for kort Tid siden til Parlamentet indberettet Resultatet af sine Bestræbelser. I denne af Kommissionens Præsident Lord Charles Beresford undertegnede Beretning heder det: I Overensstemmelse med det os givne Opdrag har vi fra Handelskammeret, Skibsbredernes, Skibsbjergernes og Sømandenes Kredse indhentet en Række af Oplysninger, hvorved vi er kommet til den Overbevisning, at Bestemmelserne i den nuværende Lov om Redning af Menneskeliv paa Søen er utilstrækkelige og ikke længere egner sig for den moderne Koffardislaades Behov, hvorfor de maa forandres. Først og fremst maa Skibene klassificeres paa en klarere Maade end hidtil, og de forskellige Klasser forsynes med passende Navne eller Numere i Overensstemmelse med de forskellige Maal, de skal tjene, og de forskellige Slags Værlig, som man kan tænke sig, de i sin Fart kan blive udsat for. Dernæst maa Handelskammeret, Skibsbredernes og Redningsapparatet undergives en officiel Inspektion. Med Hensyn til Baadene har de indhentede Oplysninger betonet Nødvendigheden af nye Foranstaltninger med dem. Den nuværende Lov forlanger ikke mere end 7 Baade paa Stibe paa over 1500 Tons, medens Antallet af Baade paa Lastedampere ofte er betydelig større, end Mandstabet i Ulykkestilfælde trænger det. Baade, tilhørende Skibe paa mer end 100 Registertons, maa inspiceres med bestemte Mellemrum, sættes

var nødt til at gaa der selv. Men ikke engang Fritagelsen derfor bragte Doktoren nogen Fred.

Ved Middagsbordet anstrengte han sig for at spise og tale, men om Aftenen henfandt han atter i Tausshed.

„Min kjære Mand“, bemærkede Mrs. Simonds, „ingen skal kunne sige, at Du er noget egentlig oplivende Selskab“.

„Jeg er bange for, jeg ikke er det“, svarede han sorgmodig; „men jeg har en saadan vanskelig Sag at tænke paa“.

„Lad mig hjælpe Dig“, bad hun.

Hun viste en saadan Medfølelse, at han glemte, hvor ubarmhertig streng hendes Dom var angaaende visse Punkter og sagde: „Det gjælder en stakkels Pige paa Hospitalet, som netop begynder at komme sig efter en Hjernesygdom, og som er bleven meget grusomt behandlet af sin Elsker“.

Mrs. Simonds kom vieblikkelig i Harnist og udbrød: „Doktor Simonds, Du forbauser mig! Hvorfor skulde Du bekymre Dig om en saadan Person? En ung Pige paa Hospitalet! Hvad Slags Pige?“

„En overmaade tiltalende ung Kvinde, men hun er meget ulykkelig. Hendes Historie er saa trist“.

„Er hun en respektabel Person?“

Doktoren var bragt alvorlig i Klemme — Spørgsmaalet var saa direkte.

„Nei, ikke hvad Du vilde kalde saa, men hun er —“

„Min kjære Mand, jeg haaer, dine Ideer med Hensyn til disse Ting ikke bliver forvirede, fordi Du ser saamange forskellige Slags Mennesker“.

„D nei, det er ikke det; men hvis Du blot vidste, hvor fortvivlende det er —“

„D, jeg kjender den Slags Mennesker, Du gaar og

føler Dig ulykkelig for! Naar Du ser en eller anden rigtig uoverdig Person — saa st, at ingen anden vilde saameget som se paa ham eller hende — saa gaar Du og beklager dem desmere, fordi ingen anden gjør det, og saa piner Du Livet af Dig for at forsøge at gjøre en eller anden uoverkommelig Ting for at hjælpe Dem paa Fode igjen“.

„Min kjære Hustru, jeg fortjener ikke et saa godt Studsmaal; jeg vilde isandhed føle mig stolt, hvis jeg kunde hjælpe paa Fode om blot én eneste stakkels Stabning, som alle andre havde ladet ligge som aldeles haabløs“.

„Nu, Du kan føle saaledes, hvis det behager Dig; men jeg kalder det at føle som en Nar! Alle og enhver ved, at den Slags Folk kan ikke i Virkeligheden blive hjulpet paa Fode igjen — de staaar, medens Du holder dem, eller saalænge det morer dem at lade Dig tro, at Du kan holde dem, og saa falder de igjen og ler ad Dig“.

„Bryd Dig ikke om det, Elisa“, hvis Du ved, at Du har gjort dit bedste“.

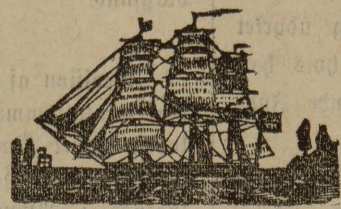
„Men jo mere jeg har gjort, jo mere ærgrer jeg mig over, at der ikke kommer noget ud deraf. Det er langt bedre ikke at give dem nogen Anledning til at le ad Dig“.

„Dg aldrig forsøge at gjøre nogen god Handling“, svarede Doktoren træt; han var atter faldet i Tanker — der var saamange Ting at tænke paa, og nu, da han sølte sig vis paa, at han havde gjort alt, hvad der stod i hans Magt, for at lette Hesters Lidelser, havde han Frihed til at plage sig med en anden Side af denne Sag og en, som angik ham meget mere personlig. Hvorledes vilde hans Søn tage Efterretningen?

John kom ind meget snart efter, at Doktoren havde

Den vestlandske Tidende.

Adresse - Avis for

Arendal og Omegn.

No. 195.

Onsdag den 24de August 1887.

55de Aarg.

Dette Blad udkommer daglig undtagen Dag efter Helligdag. Abonnementsprisen 6 Kroner halvårlig, forsendt med Posten 7 Kr. 10 Øre — til Udlandet 9 Kr. — betales forud. Der kan til enhver Tid abonneres paa vedkommende Postkontor og i Arendal i Bladets Expedition. Abonnementet gælder for 1/2 Aar og Oplyselse her for 1 Maaned forud.

Skibsproviant

sælges billigst hos Nicolay Olsen.

For Averterende.

Til „Nedenøs Amts Landbotidende“, der udgaar hver Fredag og har stor Udbredelse saavel i Byens nærmeste Omegn, som i de fjernere Landdistrikter, modtages Avertissementer i Expeditionen, Arendals Bogtrykkeri, indtil Thursdag Middag.

Onsdag.

Kl. 8. Bibellæsning i Bedehuset.

Under Sommerpostgangen indleveres Postfager:

1. Til Udlandet og Udlandet over Kristiania Onsdag Kl. 8—9 Fm.; de øvrige Dage Kl. 5—7 Em.
 2. „Til Udlandet Onsdag Kl. 8—9 Fm.; Onsdag og Torsdag Kl. 9—11 Fm.; de øvrige Dage Kl. 11—1. (Onsdag kun til Kristiansand incl.) Indtil Chr. sand incl. ogsaa fra Kl. 5—7 hver Dags Aften undtagen Onsdag.
 3. „Udlandet over Frederikshavn Onsdag, Tirsdag og Fredag sammen med Posten til Udlandet.
 4. „Til Udlandet med de Bergenke og Nordensfjeldske Hamburgerstibe Onsdag Kl. 9—11 Fm.
 5. „Til Hamborg med Sønderfjeldske Dampskibe Nat til hveranden Onsdag (2de, 5de, 19de o. f. v.); Indlevering foregaaende Dags Aften Kl. 5—7.
 6. „England via Hull: Indlevering Fredag Kl. 11—1.
 7. „England via Newcastle: Indlevering Lørdag Kl. 9—11 Fm.
 8. „Til Belgien med „Alpha“: Indlevering hveranden Lørdag (19de, 26de o. f. v.); Kl. 5—7 Em.
 9. „Næste, Børsen, Dybbæk, Lyngør og Risør pr. Dampskibet „Lyngør“ hver Dag undtagen Onsdag og Thursdag; Indlevering Kl. 11—1.
 10. „Froland Mandag og Thursdag; Indlevering Kl. 8—9 Fm.
 11. „Heirefos og Mykland Tirsdag Kl. 9—11 Fm.
- Anm. 1. Søn- og Helligdage indskrænket Indleveringstid til Tiden Kl. 8—9 Fm., med at der gives Afgang til Indlevering foregaaende Søndags Aften Kl. 5—7.
2. Indlevering af Bantobreve og Postanvisninger standser 1/2 Time før Udsættelse af den for almindelige Postfager bestemte Indleveringstid, undtagen om Aftenen.
 3. Postfager til Udlandet sendes ad hurtigste Vej; — snæst de dirigerede ad bestemt Route, maa de derom gives Paategning, hvilket navnlig altid maa ske, hvis de snæst sendes ad de ovenfor under 5, 6, 7 og 8 nævnte Røuter.

Arendals Haandværkeres Laaneindretning er aaben hver Søndag fra Kl. 10—12.

Totalafholdelsesforeningens Sparekasse er aaben hver Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. 5—7.

Troms Sparebank er aaben hver Onsdag og Lørdag fra Kl. 10—12.

Loge „Metabitternes Minde“ Møde og Optagelse af Medlemmer hver Onsdag Aften Kl. 8 i den gamle Møsebygning.

Søbadeanstalten er aaben for Damer og Børn alle Hverdage fra Kl. 7—12 Form. (Helligdage fra 7—9 Form.); for Herrer og Gutter alle Hverdage fra Kl. 1—9 Efterm. (Helligdage fra 4—7 Efterm.)

Arendal den 23de August.

(Forts. f. forr. No.)

I Formiddagsmødet igaar i Samholdets Lokale behandlede Punkt 1, Spørgsmaalet om almindelig Stemmeret. I Eftermiddagsmødet endes man efter en længere Ordvevling om at opstille som No. 2 paa Programmet: Normalarbeidstid (Jeppejens Forslag).

Knudsen (Kristiania). Alle maatte kunne gaa med paa at opstille en Normalarbeidstid paa Programmet. Nu løber Gutter og Piger med Anden i Halsen lige fra Skolen paa Fabrikken. Børnet fortrøbles, og hvorledes bliver den vordende Slægt? At vente noget af den nedsatte Kommission var formegget. Nei, Fabrikherrene, som sidder der, vilde vist ikke gaa med paa at vedtage Regler, som formindskede Profitten. Kapitalen aabner ikke Pungen for Arbejderne; men disse faar klare sig selv og optage Krævet om en Normalarbeidstid paa sit Program.

Knudsen fra Kristiansand havde større

Tillid til Arbejdsherrene. Udfigterne var ikke saa daarlige. Taleren vilde gaa med paa Jeppejens Forslag, men ønskede, at der foretoges til en Bestemmelse om høist 9 Timers Arbeidstid.

Lode nærede ikke Betænkelse ved at gaa med paa Forslaget med det af Knudsen antydede Tillæg. Man burde fordr 9 Timer som Maximum, saa havde man lidt at løbe paa til en anden Gang.

Jeppejen vilde nu i Kristiania kunne fortælle, at der dog var 1 Mand i Norge, som havde Tillid til den nedsatte Kommission: Hr. Knudsen fra Kristiansand. At Forandring er aldeles nødvendig, vil blandt andet kunne stjønnes, naar man betænker, at mange Børn nu er 5 Timer paa Skolen og sidder saa 6 Timer i Fabrikken; 11 Arbeidstimer er dog meget for en Skoleunge. En Lov om Arbeidsbemyndelse med Normalarbeidstid var nødvendig; men Taleren var aldeles imod, at nogen bestemt Tid nævntes i Programmet.

Rise. Jo, der var flere end Knudsen fra Kristiansand, som havde Tillid til Kommissionen. Politibetjent Olsen sagde i vinter til 300 fulne Arbeidere i Bergen, at nu vilde det snart gaa godt; nu var Kommissionen strag færdig med sit Arbeide. Nei, fra den Kant maa intet ventes! Taleren kjendte en Arbeidsherre, der som fattig kom til et Sted; men som havde udnyttet Arbejderne saa god, at han var bleven en grundrig Mand. Vinter gif Folk rundt i Bergen for at undersøge; men naar de fandt lidt Mad og Bohave, lod

det altid: Nei, her er ingen Nød! Paa Programmet burde ingen Tid sættes. Dette havde sin rette Plads i Lovene.

Johansen sluttede sig til Jeppejens Forslag; at nævne nogen Tid i Programmet var vist ikke tilraadeligt.

Forsvædt. Alle, som vilde Arbejdernes Vel, burde gaa med paa Jeppejens Forslag; men det var bedst at nævne 9 Timer. I disse kunde man virkelig række nok.

Riljen vilde være med paa at afknappe Tiden til høist 9 Timer. Han forlod ikke, hvorfor man skulde standse paa Halvveien.

Rise. Man affar sig derved Afgang til yderligere Nedsætning. En Normaltid og en Bemyndelseslov vilde yde megen Hjælp.

Lode havde ikke hørt nogen for ham fyldestgjørende Grund til ikke at fastsætte nogen Maximumtid og vilde derfor fremsætte et Forslag om høist 9 Timer.

Petersen. Der var Fordele selv med 10 og end større med at saa fastsætte 9 Timer som den længste Arbeidstid.

Jeppejen skulde forsøge paa at give Hr. Lode en gyldig Grund, uagtet det var ubehageligt at maatte gjentage saa lidt. Det gjaldt for Taleren om at samle saa mange som muligt for at opnaa det aller vigtigste: almindelig Stemmeret. Naar man skulde erhverve Magt hele Landet rundt, burde ikke Arbeidet hindres ved saadanne Bagateller som Spørgsmaalet om 9 eller 10 Timer.

Knudsen (Kristiania) kunde gjerne frasælde Ordet, da Jeppejen havde udtalt, hvad

han havde villet sige. Spørgsmaalet om, hvilken Tid der skulde fastsættes, vilde splitte. Hovedsagen var at fastsætte, at der burde være en fast Arbeidstid, der var fiden Anledning til at saa den lang eller kort. Fabrikagerne er saa fulde, at 5 Timer kanste var nok. Men Stemmeretten maatte man først have.

Lode vilde have fastsættet 9 Timer som Maximum; imorgen kunde man for ham gjerne arbejde for at saa nedsat Tiden til 1 Time.

Rise anbefalede „Samhold“ at toie sig lidt, saa man kunde vinde saa mange som muligt.

Jeppejen hørte til en Forening, som havde 8 Arbeidstimer, men vilde dog ikke gaa med paa Lodes Forslag for ei at splitte.

Riljen fandt ikke de fremsætte Grunde for ikke at fastsætte nogen Maximumtid overbevisende, men vilde bøie sig for at opnaa Enighed.

Lode vilde ogsaa af samme Grund bøie sig, uagtet han fremdeles fandt Rævnelse af Maximumtid at være det bedste.

Forslaget om Normalarbeidstid bifaldtes derpaa enstemmig, hvorimod Fastsættelsen af nogen bestemt Tid forkastedes med 5 Stemmer.

Punkt 3, om Bestatningsmaaden, indlevedes af Hansen, som blandt meget andet omtalte, at Tolden udgjorde omtrent 3/4 af Statsindtægterne; men den var den uretfærdigste af al Skat, især naar der saaes hen til Tolden paa Fornødenhedsartikler, de saakaldte Kasseartikler. Fra et praktisk Standpunkt havde man imidlertid

304

gaanste vist have jeet mere fornøiet ud. Hvis John paa den anden Side havde holdt fast ved sit og paastaet, at han havde Ret til at vedblive at staa paa en god Fod med sine Barndomsvenner, vilde hans Ansigt have udtrykt en vis Fasthed, om ikke Triumferen; men den ene saa netop ligesaa nedslaaet ud som den anden. Frokosten var høist ubehagelig, de to Mænd sølte sig synlig lettede, da de reiste sig fra Bordet og beredte sig til at forlade Værelset.

„Hvor gaar Du hen, Ralph?“ spurgte Mrs. Simonds bydende.

„Til Hospitalet“.

„Min bedste Mand, det er ikke din Dag!“

„Det hjælper ikke; jeg maa gaa!“ sagde Doktoren bestemt.

„Der er tre eller fire Menneſter, som venter paa Dig nedenunder — dine egne Patienter, ved Du —; Du vil da ganſke vist tale med dem?“

Mrs. Simonds lod altid, som om hun betragtede Hospitalsarbeidet som fuldstændig udenfor sin Mands Pragis.

„Hvorfor blev det ikke sagt mig før? Jeg maa nødvendigvis til Hospitalet, men jeg kan nok vente dermed en Stund“. Og da han saa ud, som om han var glad over at saa Udsættelse, blev hun noget formildet.

„Her er et Telegram til Dig“, sagde hun, da Pigen idet samme viste sig med et saadant i Haanden. „Nu vil Du rimeligvis finde et andet Arbeide færdig for Dig end at løbe paa Hospitalet, naar Du ikke ventes!“

„Min kjære Elſka!“ begyndte han; men han stansede — for hvem kan hemme en Hustruſ Belſtaenheds Strøm?

Han aabnede Telegrammet, idet han gif nedenunder, og da han saa, hvem der havde sendt det, var han glad

301

ikke været borte et Minut, før hun atter aabnede Døren til et sidste Angreb paa Trehermes.

„Det er en helt igjennem uværdig Familie, kan jeg sige Dig, og jeg for min Part undrer mig i høi Grad over, at Du kan ville nedlade Dig til at tale til nogen af dem — der har Du min Mening!“ Da hun havde sagt dette, trak hun sig tilbage uden at give ham Tid til at svare hende, og derpaa fortalte John sin Fader alt, hvad Polly havde sagt til ham, og at han vilde tage til Berthampstead for selv at tale med Zeph næste Dag. Doktoren sagde ikke stort, men var idetheletaget nok saa forhaabningsfuld, for hvis Zeph havde været forlovet, vilde Polly ganſke vist have vidst det. Næste Morgen var det Doktorens Mening at fortælle sin Søn, hvad han havde hørt i Ambaſſador's Gate — den Nat skulde han sove uden at plages af nogen Tvivl. Hvad Doktoren selv angik, sølte han sig alſor forvirret til at kunne sove, og dog maatte han lade, som om han var fast bundet i Søvnens Bænker, for strag han rørte sig eller gav sin Hustru den mindſte Anledning til at fatte Mistanke om, at han var vaagen, brød hun den ham saa kjære Tausſhed ved at give sine Gøleſer Luſt i omtrent følgende Ord:

„Ralph, hør paa mig — du maa høre paa mig! Du kan have ſlappe Begreber med Henſyn til forſkjellige Ting — Du har altid havt det! Du kan være villig til at lade diſe afſkyelige Trehermes have Dig og din Familie tilbedſte, men jeg erklærer ligend — jeg erklærer høitidelig, at jeg aldrig vil være høſlig mod nogen af dem; — ingen af dem ſkal nogenſinde ſætte ſin Fod i dette Huſ!“ Hun varierede dette Thema hele Natten igjennem, medens Doktoren altid lod, som om han var alſor meget under Søvnens Herredømme til at opfatte Meningen af hendes

„Det forſvundne Dokument“.

76

fundet Bibeholdelsen af Systemet bedst. En Arbeider med 5 Børn betaler cirka 70 Kr. og en Grosserer 100 for sine Fornødenhedsartikler. Med Indkomstskat vilde nogle af de rigeste komme op i 11000! (?) Toldbæsenet hænger imidlertid noie sammen med Embedsværket, og der gaar 12 % af Tolden for dens Opkrævning; men Toldere kan ikke regnes blandt produktive Folk, ligesaa lidt som Krigere, Konstabler og Tyve. Al Told paa Fornødenhedsartikler maa ophæves og direkte Skat i stigende Skala indføres.

Andreasen. Man havde Ret til at se, hvortil de Penge, man betalte, gik, og det gjør man ikke nu. Tolden paa Nødvendighedsartikler burde derfor snarest muligt aflastnes og direkte Skat indføres.

Rise. Direkte stigende Skat maa opføres paa Programmet. Tolden paa Nødvendighedsartikler er den mest uretfærdige Beskatningsmaade. Hvortil bruges Pengene? Jo, mindst til Arbeideren. Hvem opholder de lærde Skoler? Ikke mindst Arbeideren; men har han nogen Nytte af dem? Den er nok temmelig liden.

Rudsen (Kristianssand) fandt ogsaa, at der burde rettes lidt paa den nuværende Beskatningsmaade, som ikke var ganske retfærdig. Afskaffelse eller Indskrænkning af Told paa Kasseartikler maatte anses som meget ønskelig, ja nødvendig.

Dirigenten. Det var en anerkendt Sats, at Skatten maatte reguleres efter Statteevnen; men nu kan det ikke modsiges, at Tolden trykker Arbeideren og den fattigere i en uforholdsmæssig Grad. Men man er nu engang vant til dette, og man kunde ikke vide, hvorledes en Skattejæddel paa 15 Kr. eller saa vilde blive modtogen af den, som liden eller ingen direkte Skat havde betalt før. Et Storting, som strax vilde gennemføre Afskaffelse af Told og Indførelse af Indkomstskat, turde saa et Ramaskrig mod sig. Det vilde derfor maaske være det rigtigste og fordelagtigste at gaa gradvis fremad.

Rise sagte ved flere Exempler at paavise, at Arbeideren bruger mere af Nødvendighedsartikler, eller hvad man ved Bane og Brug er kommen til at betragte som saadanne, end Rigmanden. Taleren var Totalist, men mange Arbeidere betaler meget i Told for Ol, Vin og især Brændevin.

Hansen. Man kunde ikke vente stort, hvis der ikke stilledes bestemte Krav,

hvilket illustreredes ved flere Exempler baade fra den gamle og den nye Regjerings Tid. Det gjaldt derfor om at optræde kraftig og bestemt. Taleren troede imidlertid, at man først burde se sig om efter andre Indtægtskilder t. Ex. Arveafgift især efter fjernere Slægtninge, hvor man burde gaa op til 30 pCt. Den, der sad med overflødig udbyrket Jord, burde afgive den til andre, hvis han ikke selv vilde opdyrke den. Saa kunde Indkomstskatten supplere.

Holm oplyste, at Norge var det eneste Land i Europa, hvor der ikke betaltes Indkomstskat. I Schweiz og flere andre Lande var Indvaanere, som ikke tjente t. Ex. 600 eller 800 Kr. aldeles skattefrie. Hos os er Arbeideren næsten uden Rettigheder; men Pligter har han. Direkte Skat og almindelig Stemmeret vilde høre Arbeideren i moralisk Henseende.

Kristiansen fandt ikke Rises Sammenligning af rige og fattige heldig. Tobak og Brændevin er da ikke Nødvendighedsartikler; Arbeiderfagen skades bare ved saadan Tale. Nogen stor Nytte vilde neppe Toldafskaffelse paa Fornødenhedsgegenstande bringe, da Arbeidsherren i saa Fald vilde regulere Betalingen anderledes.

Jeppesen. Folk vilde nok forstaa det heldige i at faa Indkomstskat, saa der var ingen Fare ved at indføre den paa engang. Af de 40 Mill., som kommer ind gennem Tolden, falder omtrent 1/3 paa Fornødenhedsartikler. Den direkte Skat vilde derfor blive saa temmelig forsvindende. Men denne Toldafskaffelse vilde ikke hjælpe det mindste, hvis man ikke samtidig indskrænkede Arbeidstiden. Rigmanden er kun Mellemmand mellem Arbeideren og Kunden, Leieren eller Forbrugeren.

Rode fandt, at lange Udviklinger af Emnet var unødige. Alle Arbeidere i Landet er nu enige om, at Tolden paa Fornødenhedsartikler maa afskaffes, og saa bør dette selvfølgelig optages paa Fællesprogrammet.

Derpaa vedtoges enstemmig følgende Resolution:

„Al Told paa Nødvendighedsartikler ophæves, og direkte Skat i stigende Skala indføres“.

Om hvad der skulde opstilles som 4de Punkt, opstod nu en meget lang Debat.

(Fortf.)

Allan Linien ankom til Quebec den 19de ds. med de herfra den 6te ds. expederede Emigranter. Alt vel.

Forsvarsdepartementet har under 18de August 1887 antaget Tjyrvogter ved Fulehuf Tjy M. Mørch som Tjyrvogter ved Homborgsund.

Revision af vor Konkurslovgivning. Departementalkommissionen til at tage Konkursloven under Overvejelse vil i den nærmeste Fremtid være samlet. Den vil efter Forlydende i Aftenp. komme til at bestaa af Stiftesforvalter Graff, Professor Hagerup og Bureauchef i Justitsdepartementet Engelsen.

Det norfke Flag i Newyork. Af Beretning til sidste Generalforsamling i Smandsmissionen hidsættes Følgende:

Det turde hende, at Newyork i Fremtiden bliver den Havn, der næst Buenos Ayres kommer til at beholde Seilskibsflaaden længst, og det af følgende Grunde: fordi Newyorks isfri Havn bestandig kan byde udgaende Fragt, fordi der ikke er nogen Udsigt endnu til, at der i en overskuelig Fremtid skal komme nogen Løsning af Spørgsmaalet om Petroleum i Dampskib, fordi den brasilske Flaade, hvor Nordmændene seierlig fortrænger de andre søfarende Nationer, stedsøges.

Imidlertid er det en selsagt Ting, at Seilskibene er indviet til Undergang i Konkurrencen med Dampskibene, og at det saaledes kun bliver et Tidsspørgsmaal, naar den norfke Søfart fuldstændig vil have skiftet Udseende.

Men af alle Havne i Verden er der vel neppe nogen, som i Dampskibsveien har studt sig i de sidste 2 Aar som Newyork, idet hver eneste Dagsavis bringer Underretning om mindst 1 norf Dampskibs Ind- og Udflytning. Sagen er, at den kolossale Frugthandel mellem Vest Indien og Newyork synes aldeles at skulle gaa over i norf Dampskibes Hænder. Engländerne, som havde den før, fortrænges for hvert Aar mere. I 1885 engageredes 3 norfke Dampskibe til denne Fart, i 86 det dobbelte Antal, og nu iaar løber 16 i Ruten. Samtidig hermed er at bemærke, at der iaar har vist sig flere norfke Fragtbaade her, hvilket ikke har fundet Sted før. Om disse end ikke i Lighed med Frugtbaadene er leiet i „time-charter“: paa et bestemt Antal Maaneder, saa viser dog deres Tilfyndkomst her, at norf Dampskibstonnage begynder at gjøre sig gjældende paa Verdensmarkedet.

Videnskabelig Ballonfart. 200 Videnskabsmænd og Journalister havde ilørdags Morges givet Møde i „La Billette“. Fylningen varede fra Kl. 4 1/4 til Kl. 6; men Ballonen maaler ogsaa sine 1650 Kubikmeter.

Efter at de 2 lustreisende, Jovis og Mallet, vare blevene omhyggeligt undersøgte af Lægerne, blev Gondolen heftet fast og fyldt med alle fornødne Rekviziter.

I 4 forskjellige Kasser, der vare forsynede med Kontrollkomiteens og „Figaros“ Segl, havde man anbragt de vigtigste videnskabelige Instrumenter: Et Barometer, der ved en findig Mechanisme kan angive, hvor høit Ballonen naar, et Thermometer, en Fugtighedsmaaler og to Elektricitetsmaalere. Desuden fandtes der et Kompas og fire Glasblystre, hvori den forlyndede Luft skulde opsamles.

Ovenover Gondolen blev der fastheftet tre Bolloner, indeholdende 1200 Liter Gas. Ved hver af disse Balloner hang et Rør, der endte i et Mundstykke. Luftskipperne havde altsaa Gas nok, som de kunde indsuge paa Veien.

Et Bur med Brevbuer fuldbendte Udrustningen, og Kl. 7 hævdede Ballonen sig fra Jorden under almindelige Leveaab og Afsteds-hilsener. Et Kvartier efter var den forsvunden i Skyerne.

Hele Dagen gik man i spændt Forventning paa „Figaros“ Kontor. Alle Medarbejderne gik og kikkede op i Luften efter Brevbuerne, da Bladet jo paa en Maade var Ballonens Impresario, og man selvfølgelig havde et vist Ansvar for dens Skjæbne. Men der kom ingen Brevbuer.

Endelig Klokken henved fire om Eftermiddagen indløb der et Telegram fra Luxemburg:

„Victoria! Vi have naaet over 7000 Meter. Maatte gaa ned af Mangel paa Ballast. Sundhedstilstanden god. Kun Mallet har to Gange været en Besvimelse nær. Besværkelig Nedstigning Kl. 11 i Skoven Freyre ved Byen Saint Hubert i Luxemburg. Instrumenterne ubeskadigede og Seglene urørte. Sammentald Kontrollkomiteen imorgen.“

Jovis“.

Først naar Kontrollkomiteen har endt sine Undersøgelser, vil man saa næiere Rede paa Lustreisens videnskabelige Resultater.

Smandsmissionens 9de Generalforsamling

(Fortf. f. forr. No.)

Kl. 4 samledes de Deputerede atter til Fortsættelse af den paabegyndte Diskussion:

Emisær Folkestad havde ikke fundet at kuene gaa ind paa deres Mening, som vilde have kastet den gamle Paragraf. Han holdt bestemt paa, at der maa være en liden Kjerne, hvortil man kan holde sig. Det er sandsynligt, at Gjerningen falder i Stumper og Stykker, naar man ikke har dette faste at holde sig til. Tal. havde derimod intet imod Nedsættelse af Kontingenten til 50 Ore. Vi saar ogsaa se til at bevare Smandsmissionens Generalforsamling sig, at det ikke bliver en saadan Masse i den som i Hedningemissionens. Der, hvor der ikke findes 12 aarlig betalende Medlemmer, syntes han, man ikke var værd nogen Repræsentation, men han ønskede naturligvis, at alle, som havde Interesse i Sagen, maatte blive med i Repræsentationen.

Dirigenten (Fr. Abjunkt Nielsen fra Bergen) hørte til den Fraktion inden Hovedbestyrelsen, som mente, at det vilde være gavnligt at udtage enhver Bestemmelse om fast Kontingent. Der forelaa mangfoldige Udtalelser Landet rundt om, at det er mindre heldigt med denne Bestemmelse. Han troede heller ikke, at man behøvede at frygte for en for stærk Repræsentation i Generalforsamlingen, da det jo var taget Reservation herfor i Grundreglernes Bestemmelse om, at ingen Udvalgt kunde sende flere end 3 Deputerede.

Pastor A. A. N. S. (Stavanger) var aldeles enig med Dirigenten; fra Vestlandet kunde berettes, at det var umuligt at faa dannet Foreninger for Smandsmissionen med fast aarlig Kontingent. Det gjælder jo at faa vinde materiel Hjælp, og da maa man ikke frømmes bort med et stort Maskineri.

Lodsolbermand Lund (Bergen) holdt paa den gamle S, at der burde erlægges fast aarlig Kontingent for at blive repræsenteret. Kunde aldrig gaa med paa Strøgning, men vel lempe sig henimod Hovedbestyrelsens Forslag.

Pastor Overland (Trondhjem) foreslog Bibeholdelse af den gamle S med den Forandring, at Kontingenten bestemmes til 50 Ore istedetfor 80.

Sognepræst V. O. (Moss) troede, at det var nødvendigt at fixere en fast aarlig Kontingent. Kunde ikke komme bort fra den Mening, at det vilde øve en mindre heldig Ind-

Ord, og neppe svarede en Stavelse. Men hans Rattero blev saa forstyrret for ham, at han forsvog sig, og den første Ting, han var sig bevidst om Morgenens, var, at hans Hustru stod ved Siden af hans Seng og sagde: „Det er altsor upassende! At forfølge en ung Mand paa en saa fræk Maade er virkelig vanærende!“

„Hvad er paasænde, min søde Eliza?“ spurgte han, ikke ironisk, men fordi han kun havde en usuldkommen Forstaaelse af, hvad der vakte ham til atter at spille en Rolle i den besværlige Verden, som han i nogle Timer havde flygtet bort fra.

Den paatrængende Skabning, Polly Treherne, har virkelig sendt sin forfælede lille Broder herhen — herhen til dette Hus, siger jeg Dig, Ralph, — med en Billet til John! Hun vil ikke engang vente, til han har faaet sin Frokost, før hun forsøger at faa fat i ham igjen! Nu, Ralph, John maa vel siges at have, hvad man kalder traadt sine Barnefø, men jeg haaber, han alligevel vil adlyde en god Fader, og jeg paastaar, at Du skal befale ham at holde sig borte fra disse nærgaaende Piger!“

Doktoren var lysvaagen i et Dieblit; han frygtede hellig for, at han vidste, hvorfor den Billet var bleven sendt. „Lad mig komme op og klæde mig paa“, sagde han; „jeg vil gaa til John“. Da han kom til sin Søn, stod denne i Tausched Pollys Billet i hans Haand. Den indeholdt følgende Ord, der sjenynlig var bleven skrevet under stærk Sindsbevægelse: „Tag ikke til Berthampstead idag, John — heller ikke nogen anden Dag, for jeg har haat Brev fra min Søster imorges. Alt, hvad jeg fortalte Dig igaar, var urigtigt, skjønt, Gud ved, jeg troede, at hvad jeg meddelte Dig, var den fulde Sandhed; — hun er forlovet med Mr. Daylesford. Jeg vil aldrig kunne tilgive mig, at jeg har foraarsaget Dig saamegen

Smerte“ (her var det let at se, at Polly havde ladet en eller to tunge Taarer falde paa Papiret) — „aldrig! Og jeg stammer mig over hende; hun burde ikke have gjort det. Kjære John, forsøg at bære det tappert og tilgiv mig“.

Doktor Simonds stirrede maalløs paa sin Søn; han var forfærdet over den Sjæleval, hans Ansigt udtrykte. Pollys Brev havde været et forfærdeligt Slag for ham efter saamange Timers Haab.

„Min kjære Gut!“ sagde Doktoren, men han saa selv ligesaa elendig ud som sin Søn.

„Jeg skal bære det bedre om en kort Tid“, sagde John saa muntert, som han kunde. „Det er kommet noget uventet over mig, det er det Hele. Sig det ikke til Moder netop nu“.

Der kunde ikke være nogen Tvivl derom længere, om Fader og Søn gik nedenunder for at hyde den Verden, der netop nu syntes tilbøielig til at behandle dem overmaade haardt, Trods.

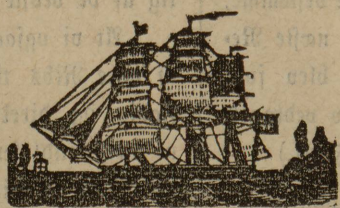
Mrs. Simonds sad ved Frokostbordet, og hendes Ansigt havde et Udtryk af retfærdig Brede, medens hun heldte varmt Vand i og ud af Thekopperne med en Mine, som om hun var sig fuldkommen bevidst, at hun udførte en Tjeneste for to Menneſter, der var fuldstændig uværdige til at blive vist nogensomhelst saadan Venlighed.

„Jeg tænker, vi gjør bedst i at begynde“, sagde hun tolt, idet hun saa fra sin bekymrede, uheldige Mand hen paa sin ligesaa uheldige Søn.

Det var ligesaa lidet tilfredsstillende at se paa den enes Ansigt som paa den andens. Hvis Doktor Simonds havde sat sin Vilje igennem og faaet John til at love ikke at have noget mere med Trehernes at gjøre, isærdeles-

Den vestlandske Tidende.

Adresse - Avis for

Arendal og Omegn.

No. 196.

Thorsdag den 25de August 1887.

55de Aarg.

Dette Blad udkommer daglig undtagen Dag efter Helligdag. Abonnementsprisen 6 Kroner halvårlig, forsendt med Posten 7 Kr. 10 Øre — til Udlandet 9 Kr. — betales forudvis. Der kan til enhver Tid abonneres paa vedkommende Postkontor og i Arendal i Bladets Expedition. Abonnementet gælder for 1/2 Aar og Opsigelse bør ske 1 Maaned forud.

Skibsproviant

sælges billigst hos Nicolay Olsen.

For Averterende.

Til „Nebenæs Amts Landbotidende,“
der udgaar hver Fredag og har stor Udbredelse saavel i Byens nærmeste Omegn, som i de fjernere Landdistrikter, modtages Avertissementer i Expeditionen, Arendals Bogtrykkeri, indtil Thorsdag Middag.

Thorsdag.

Vettergreen prædiker i Kristnen Kl. 8 Aften.

Under Sommerpostgangen indleveres Postfager:

1. Til Udlandet og Udlandet over Christiania Søndag Kl. 8-9 Fm.; de øvrige Dage Kl. 5-7 Em.
 2. Til Udlandet Søndag Kl. 8-9 Fm.; Onsdag og Torsdag Kl. 9-11 Fm.; de øvrige Dage Kl. 11-1. (Onsdag kun til Christianssand incl.) Indtil Chr.sand incl. ogsaa fra Kl. 5-7 hver Dags Aften undtagen Søndag.
 3. Til Udlandet over Frederikshavn Søndag, Tirsdag og Fredag sammen med Posten til Udlandet.
 4. Til Udlandet med de Bergenske og Nordenskiöldske Hamburgerfibe Onsdag Kl. 9-11 Fm.
 5. Til Hamburg med Søndenskiöldske Dampfibe Nat til Hveranden Søndag (2 1/2, 3/4, 1 1/2 o. f. v.); Indlevering foregaaende Dags Aften Kl. 5-7.
 6. England via Hull: Indlevering Fredag Kl. 11-1.
 7. England via Newcastle: Indlevering Lørdag Kl. 9-11 Fm.
 8. Til Belgien med „Alpha“: Indlevering Hveranden Lørdag (1 1/2, 3/4) o. f. v.; Kl. 5-7 Em.
 9. Nærfste, Borsen, Dybbaa, Lyngør og Risør pr. Dampskibet „Lyngør“ hver Dag undtagen Søndag og Thorsdag; Indlevering Kl. 11-1.
 10. Irland Mandag og Thorsdag; Indlevering Kl. 8-9 Fm.
 11. Heirefos og Mylland Tirsdag Kl. 9-11 Fm.
- Ann. 1. Sen- og Helligdage indskrænket Indleveringstiden til Timen Kl. 8-9 Fm., med at der gives Afgang til Indlevering foregaaende Søndags Aften Kl. 5-7.
2. Indlevering af Bantobrev og Postanvisninger standser 1/2 Time for Udsættelse af den for almindelige Postfager bestemte Indleveringstid, undtagen om Aftenen.
 3. Postfager til Udlandet sendes ad hurtigste Vej; — ønskes de dirigerede ad bestemt Route, maa de derom gives Paategning, hvilket navnlig altid maa ske, hvis de ønskes sendte ad de ovenfor under 5, 6, 7 og 8 nævnte Router.
- Arendals Haandværkeres Laaneindretning er aaben hver Søndag fra Kl. 10-12.
- Totalafholdelsesforeningens Sparekasse er aaben hver Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. 5-6.
- Troms Sparebank er aaben hver Onsdag og Lørdag fra Kl. 10-12.
- Løge „Melabiternes Minde“ Møde og Optagelse af Medlemmer hver Onsdag Aften Kl. 8 i den gamle Musæbygning.
- Sobadeanstalten er aaben for Damer og Pigeboer alle Hverdage fra Kl. 7-12 Form. (Helligdage fra 7-9 Form.); for Herrer og Gutter alle Hverdage fra Kl. 1-9 Efterm. (Helligdage fra 4-7 Efterm.)

Arendal den 24de August.

(Fortf. af Arbeidermødets Forhandlinger).

Man enedes endelig om at behandle Strikerne, og hvis Forslaget derom vandt Bifald, da at optage samme paa Programmet som Post 4.

Holm fremsatte et fra Komiteindsstillingen afvigende Forslag, som Andreasen fandt for løst, hvorfor han foreslog Kontingent til Hovedbestyrelsen.

Jeppesen anstuede Støtte af anerkjendte Striker, naar alle Midler forgjæves var forsøgte til deres Vilæggelse, som en gjenfaldig Assurance.

Knudsen (Kristiania) vidste af Erfaring, at mange Foreninger var bange for Kontingenten. Man havde nedsat Kontingenten i flere Foreninger.

Hanssen mindede om, at man havde Indskrivningspengene, de 5 Kr., som hver Forening betaler ved Indtrædelsen i Fællessforeningen.

Kristiansen mente, at det var godt,

at man havde en Strikerkasse fælles for alle Grupper.

Lode troede, at det burde staa i Lovene, ikke optages paa Programmet. Derimod kunde dette indeholde noget om Tilveiebringelse af et Fond til Hjælp under beretigede Arbeidsnedlæggelser.

Dirigenten foreslog en noget forfattet Form omtrent saaledes:

Arbeiderorganisationen bør støtte anerkjendte og beretigede Arbeidsnedlæggelser.

Jeppesen kunde gaa med paa denne Resolution.

Lode. Man maatte have et Fond; intet kunde udrettes uden at have Penge.

Petersen. Bestemmelsen om Strikerkasse kunde ikke faa Plads paa Programmet, men kunde optages i Lovene.

Knudsen (Kristiania). Andreasens Forslag var da et af de mest forfærdelige; det var virkelig noget for drøit! Man kom til at boie sig for et Despoti paa 5 Mænd (Hovedbestyrelsen), hvis man antog det.

Forslaget i den af Dirigenten foreslaaede Form vedtoges derpaa enstemmig.

Som 5te Post paa Programmet foresloges Afstæffelse af Altkorarbejde og Indførelse af Timebetaling.

Lode foreslog en Udtalelse om Sædelighed, Lovlydhighed og Udruelighed optagne som Post 6.

Føstvedt vilde støtte Lodes Forslag.

Jeppesen. Hvis disse 2 Poster fik Plads paa Programmet, vilde hele Arbeidet

være spildt. De 4 Punkter var klare og alle kunde slutte sig til dem; men flere vilde bare ødelægge Organisationsarbeidet.

Hanssen kunde i et og alt henholde sig til Jeppesen. Det var ikke mere nødvendigt for Arbeiderne at optage Bestemmelsen om Sædelighed osv. paa sit Program end for Høire og Venstre at gøre det. Man maatte være færdiges tilfreds med Arbeidet, hvis man kunde gennemføre de 4 vedtagne Punkter.

Lode. Der kunde i det høieste siges, at hans Forslag var overflødig, kanske latterligt; men han troede, Programmet vilde mildnes lidt, hvis dette Punkt kom med.

Føstvedt kunde ikke skjønne, hvorledes dette om Sædelighed og Udruelighed skulde kunne splitte. Var den norske Arbeider og det norske Folk i det hele mere sædelige, ærkelige og økonomiske, da var der ikke saamegen Rød og Glendighed, som der er.

Føstvedt kunde ikke gaa med paa at optage Bestemmelse herom paa Programmet.

Holm. Alt overflødig og latterligt burde ikke have Plads nogensteds og allermindst paa et Program.

Andreasen vilde ikke være med paa at plukke ud et Par Dyder og sætte dem paa Programmet.

Forslaget om at optage noget om Afstæffelse af Altkorarbejde paa Programmet forstædtes mod 2 Stemmer.

Føstvedt. Det vilde være godt, om alle Foreninger og Klasser, Høire som Venstre, vilde optage noget om Arbejde for Sædelighed

Udruelighed paa sit Program. Taleren kunde ikke skjønne, hvilke Fyre man havde i Hovedstadens Foreninger, naar man var bange for at have en Bestemmelse som den foreslaaede paa Programmet; men han kunde gaa med paa, at hver Forening beholdt eller optog den i sine Love.

Rise var Totalist, men vilde dog sige, at Glendigheden ikke kom hovedsagelig af Drift, men mere af vore raadne Samfundsforholde.

Knudsen (Kristiania). At hyde den norske Arbeider noget sligt som Lovlydhighed var den rene Infami. Arbeideren er og nødes til at være lovlydig. Gælder det den bedre stillede, ser man mere gennem et Sold. Arbeideren maa være ærkelig baade i Drift og Tankegang, ellers kan han ikke bruges. Man burde da vitelig ikke gaa Afholdsmænd og Good Templars i Næringen.

Lode. Det vilde kanske støde fintfølende, men ikke den norske Arbeider i Almindelighed; denne kunde være langt mere ærkelig.

Rise og Knudsen (Kristiania) protesterede mod Lode.

Risen protesterede mod Knudsens Ytringer om Afholdsmænd og Good Templars.

Jeppesen kom hertil med de bedste Forhaabninger om Velsignelse af Mødet; men nu syntes det, at det skulde blive spildt. Udruelighed maatte for ham gjerne faa Plads, men noget om Lovlydhighed kunde da virkelig ikke komme paa Programmet. De fleste i Foreningerne var allerede ærkelige;

308

Doktoren havde afstediget Sagsførereren hurtig og med ilde skjult Foragt; men hans Foragt var fornemmelig rettet mod dennes Klient. Han afstyrede Tanken om, at denne Mand vilde forsøge at berolige sin Samvittighed ved at tilbyde en Pige som Hester Pengeerstatning. Hvorledes kunde han, som kjendte hende, fornærme hende saaledes? Imidlertid nærmede Doktorens Vogn sig raakt Hospitalet. Den gamle Mand var meget tung om Hjerteret. Han troede ikke, at Slaget vilde dræbe Hester, men han troede, det vilde lægge fuldstændig Beslag paa de saa Kræfter, hun havde.

„Hun har sovet hele Natten igennem“, sagde Sygepleiersten; „hun ser meget bedre ud, men hun er saa ængstelig, Sir“.

Doktoren gik ind. Hester laa med sine fine fæstede paa Døren, og hun iagttog ham, da han kom ind i Værelset. Han gik med bøiet Hoved, som om han ikke vovede at møde hendes Blik. Han smilede ikke opmuntrende, som han pleiede at gøre; hans Ansigt havde et ængsteligt, ubestemt Udtryk som hos et Mennekte, der har en pinlig Pligt at udføre og endnu ikke er paa det rene med, paa hvilken Maade, han skal kunne udføre den. Hun trak Sagenet over den nedre Del af sit Ansigt, som om hun forstod, at hun om ikke længe vilde behøve at skjule den Kval, der vilde blive synlig i det, og holdt sine fine fæstede paa hans. Han gik hen til hendes Seng og forsøgte at tale, men hans Stemme svigtede ham. Derpaa tog han hendes Haand og syntes mere end almindelig ivrig for at føle hendes Puls; men hun bemærkede, at hans Haand stjalv.

„Sig mig, hvad det er, Doktor“, sagde hun blidt. „Jeg ved, der er noget, De er bange for at meddele mig — jeg ser det — jeg føler det“.

305

over, at han havde ventet til da. Det var fra Godfrey Daylesford, Berthampstead, og indeholdt blot disse Ord: „Min Sagsfører vil være hos Dem Kl. halvt for at tale med Dem om Indholdet af Deres Brev. Tak for Deres Dmante“.

Doktor Simonds gik til sit Kontor og sine Patienter, og Mrs. Simonds, som nu havde Sønnen paa Tomandshaand, sagde til ham: „Din Fader vil gaa og kaste bort sin Tid paa Hospitalet, og Du, John, har formodentlig Hastværk for at komme afsted til Treherne?“

„Ja, Moder, det har jeg. Jeg ønsker at tale med Polly om noget“.

Mrs. Simonds havde ikke ventet dette Svar: hun havde kun talt ironisk. Da hun hørte dette, strakte hun sine Arme iveiret af Forfærdelse baade over Fader og Søn. Mand var iallerbedste Tilfælde affindige, urimelige Stabninger, men hun var ganske vist kommet i Besiddelse af to af de værste Exemplarer i sit Slægt.

Kl. 2 var Doktoren paa Veien til Hospitalet. Han havde talt med Mr. Daylesfords Sagsfører, der tilfældigvis havde været paa Berthampstead i Forretninger, da Doktorens Bilet, hvori Hesters var indekluttet, ankom. Daylesford havde strax sendt ham til London for at tale med Doktor Simonds og forklare ham, hvorledes Sagen stod. Det var ikke en Stilling at være stolt af, og Sagsførereren havde ikke meget at sige. Daylesford ønskede, at Hester skulde underrettes om, at han havde været i Udlandet over en Maaned, at han havde skrevet til hende, medens han var borte, at han havde averteret efter hende, som hun havde anmodet ham om i sit sidste Brev, saasnart han havde modtaget det, hvilket han imidlertid ikke havde gjort, før han kom tilbage til England, og foruden

„Det forsvundne Dokument“.

77

men det gjaldt om at faa andre med, og saa kunde disse lære Udruelighed.

F o s t v e d t. Samfundsforholdene alene kunde ikke bære Skylden for Elendigheden og fattigdommen. Taleren maatte ogsaa protestere mod Knudsens Tale om at gaa Afholdsfolk i Næringen. Mange kunde tiltrænge Paamindeelse om Lovlydhed.

Lodes Forslag om Udruelighed og Lovlydhed (Sædelighed var tidligere udstroget) forkastedes mod 5 Stemmer.

Flere Talere havde reserveret sig og sagt, at de stemte mod, ikke fordi de i og for sig selv misbilligede Forslaget, men fordi de troede, at det ikke burde medtages paa Programmet.

Petersen foreslog som Punkt 5: Arbeidernes Andel i Nettoudbyttet.

Knudsen (Kristiania). Denne Sag var et tilbagelagt Stadium i Europa. Taleren anførte Exempler til Støtte for sin Paastand, at det ikke i Længden medførte nogen Fordel for Arbeideren, men udmundede til Fabrikherrens Fordel. Arbeideren fik mere Arbejde, men Kapitalen større Udbytte. Det var bare et *Palliativ*, som hjalp for en Stund; men siden kom Arbeideren i samme Stilling. Systemet var slet ikke eftertragtelserværdigt, og han haabede, at Forsamlingen vilde forkaste Forslaget.

Jepesen fandt, at Forslagsstilleren idetmindste burde motivere sit Forslag.

Petersen troede, at Socialdemokraterne burde være de sidste til at forkaste det.

Hansen fandt, at man burde se sig vel for at optage nye Sager paa Programmet. Taleren ønskede selv flere, som var mindst lige saa vigtige som de, der nylig var faldne, og det der nu var under Forhandling; men da han fandt dem af underordnet Vigtighed til de allerede vedtagne, vilde han ikke fremsætte Forslag om dem.

Dirigenten. Naar man havde reist saa lang en Vej, var det ikke bra, om man vendte hjem med halvfærdigt Arbejde.

Kristiansen. Ovenpaa Beslutningen om Striker nu at fatte en om Andel i Nettoudbyttet var at lægge 2 Veie, som førte til samme Sted.

Lode var enig med Hansen og Kristiansen. Forslaget var vist godt nu; men senere vilde det maaske findes uheldigt.

Petersen tog nu dette Forslag tilbage, men fremsatte et nyt, om at Arbeideren burde

have fri Retspleie, som Embedsmænd har. Forslaget forkastedes mod 1 Stemme.

Hansen foreslog, at Behandlingen af de øvrige foreslaaede Sager skulde henstaa til næste Repræsentantmøde. Forslaget vedtoges mod 1 Stemme. Ligesaa fremsatte Hansen Forslag om, at Hovedbestyrelsen skulde bestemme, hvilke Sager, der skal behandles i næste Repræsentantmøde, og sørge for, at de blev forberedte, hvilket Forslag enstemmig blev vedtaget. (Fortf.)

Der har i høst været en usædvanlig rig Tilførsel til vort Torv af Bærfrugt og navnlig Ribs, hvorfor ogsaa Prisen paa denne Vare er sunket betydelig; saaledes er Ribs bleven folgt til 25 Øre, ja enkelte Dage til 20 Øre pr. 5 Liter, medens den for nogle Aar siden stod i 60 til 70 Øre pr. 5 Liter. Det er hos os med denne Vare som med saa mange andre, at man naår til at staa Raaproduktet, men at forædle dette gaar meget sent; det mangler os paa Foretagelse og ofte maaske paa Kendskab til paa en fordelagtig Maade at forædle Raaproduktet til en let affættelig Handelsvare.

Bærfrugter benyttes overalt i den civiliserede Verden, og de Kvanta, som de store Byer forbruger, er uhyre store. En eneste stor Fabrik for konserverede Spisevarer i London kjober aarlig 600,000 Pund Bringebar, 400,000 Pd. Jordbær, 200,000 Pd. Ribs, 200,000 Pd. Solbær og 800,000 Pd. anden Frugt. Disse Tal viser tilfulde, hvilket stort Forbrug der er.

I Danmark har man en „Forening for Udsørfel af Havesager“. Formanden for denne Forening har nylig besøgt Newcastle og meddelede fra denne Rejse blandt andet følgende: Hvad angaar Ribs og Solbær, da er Sæsonen nu forbi. Vore Ribs — saavel som Tygernes — var for endel allerede blevene for modne. Nogle af dem vare i en uheldig Tilstand, andre havde staaet sig godt. Solbærene, der er haardere, staa sig bedre.

Vi maa altsaa se at faa vore Ribs sendt noget tidligere til næste Aar; vi vinder derved meget i Prisen, og at de ikke er brugelige efter de Krav, der stilles i vore Husholdninger, behøve vi jo ei at bryde os om.

Ribs og Solbær kunne vi aldrig levere saa mange af, at her jo kan bruges mange flere; jeg har talt med flere af Byens Frugthandlere derom — de sige alle, at vi maa gjerne sende dem hver to Skibsladninger om

Ugen, ja mere. Det fortæres naturligvis ikke alt her i Byen (Newcastle), hvormeget ved jeg ikke; men jeg blev opmærksom paa, at de store Byer, London, Liverpool og Manchester havde Agenter ved Havnen, saa snart Løsningen foregik; disse kjøbte paa anden Haand væsentlig af de bedste Varer.

At vi ogsaa herfra kunde sende Overfloden af vore Ribs til Newcastle, hvormed vi har stadig og direkte Dampskibsforbindelse, synes at være indlysende, men vi mangle en Ting, og det er driftige og foretagomme Mellemmænd.

Det er nemlig ofte noget vanskeligt for Producenten at faa sendt Bærfrugter i frist Tilstand til disse store Afsetningssteder, de maa derfor paa en eller anden Maade foræbles eller gøres holdbare for at kunne afsættes med Fordel, enten som Safter eller som Frugtvine. Bærfrugter trives overordentlig godt hos os, og Tilgangen kunde ved fortjat Dyrkning blive saa at sige ubegrænset. Hvad der her alene savnes er Mellemmænd mellem Producenterne og Konsumerterne. De smaa Producenter kan umulig, ligesaa lidt som de smaa Skovveiere forædle og sende sit Produkt til de store udenlandske Markeder. Her er det at Kjobmænd og Fabrikanter maa træde til som nødvendige Mellemmænd, og vi tro, at disse vilde kunne finde et rigt og fordelagtigt Felt for sin Virksomhed ved at opkjøbe den store Mængde Bærfrugter, som vort Land kan tilveiebringe, for i raa eller forædlet Tilstand at omsætte dem paa Verdensmarkedet.

En Skildring af Nederbedriften findes i Danziger Kjobmandskabs Beretning for 1886, hvori det hedder: For Nederne blive Forholdene med højt Aar mer trøstesløs. Fragtmarkedets Stilling har i det forløbne Aar kun undtagelsesvis ydet Mulighed for nogen Fortjeneste, efter at Driftsomkostningerne er dækkede, og i de fleste Tilfælde er ikke engang dette steet, selv om Skibene har været udsurede; thi de fleste af vore Seilskibe og ligeledes enkelte Dampskibe fare uden eller med en utilfredsstillende Cascoforsikring for overhoved at have Chance til nogen Gevinst. De oplagte Skibes Antal bliver derfor stedse større. Omtrent 30 Seilskibe har siden Foraaret lagt ubesjæftiget i vor Havn, og ogsaa adskillige Dampskibe finder man bedre at lade ligge stille end gaa til de frembudne Fragter. Naturlig har Nederbedriftens ugunstige Tilstand havt tilfølgende en ganske overordentlig Forringelse af alle Skibes Værdi — et Formuestab, der strækker sig i vide Kredse blandt vor Kystbefolkning. Velde Seilskibe og deriblandt mange med endnu god

Klasse, der er bleven folgte, fordi Nederne ikke længere vilde lade dem fare med Tab, eller fordi der af Nederbederne ikke længere var mulig at erholde det fornødne Tilskud til Udrustning, har kun udbragt omkring 10 Procent af deres Kostiende. Disse Skibe er mest blevene kjøbte af Skibskaptener, der har maattet beslutte sig hertil for ikke at miste sit Erhverve som Skibsførere.

En fransk-tyisk Grænseaffære. General Boissdenemeg har i i disse Dage tilfattet Mairen i Provencière (ved Nancy) følgende Skrivelse: „Jeg har den Ære at bede Dem ønske Hr. Etienne, Delagoutte, Benoit og ganske særlig Hr. Despagne til Lykke i mit Navn for det ædle patriotiske Sindelag, som de gav Bevist paa ved at fratage en Desfektor et Repetagevær“. Anledningen til denne Taktskrivelse er følgende. De nævnte fire Franskmænd havde erfaret, at en Soldat af 5te Jægerbataillon var deserteret under Manøvrerne i Nærheden af Saint-Dié, og havde besluttet at sætte efter ham for at fratage ham hans Rebelegvær, for at det ikke skulde falde i Tyskernes Hænder. De gik under Forfølgelsen over Grænsen. Da Desfektoren fik Die paa dem, løb han hen mod en Bondegård, raabende om Hjælp. Bonden troede, at han blev overfaldet af Røvere, og vilde ile ham til Hjælp, men imidlertid havde Franskmændene faaet fat paa Desfektoren og frataget ham Geværet. Paa Bondens Anstrig kom tyiske Tolddetjente til, og de fire Franskmænd ilede skyndsomt tilbage over Grænsen. Despagne havde imidlertid gjent Geværet, som de havde frataget Desfektoren, i et Krat, og den følgende Nat hentede han det og overleverede det til de franske Militærautoriteter.

Kanada og Amerika. Konfliktten mellem Nordamerika og Kanada angaaende Jifferispørgsmaalet er endnu langtfra tilendebragt. Da den kanadiske Regjering har vægret sig ved at give Kabinettet i Washington Opreisning for Beslaglæggelsen af de amerikanske Jifferhaade, der ere gaaede ind i de kanadiske Farvande, har Unionen lukket sit Territorium for kanadiske Jifferiprodukter, ja den har endog villet spærre sine Grænser for kanadiske Produkter af enhver Art, hvilken sidste Trusel Kanada har besvaret med Erklæringen om, at det i det Tilfælde vilde kjøbe de Produkter, det nu modtog fra Unionen, i Europa. De diplomatiske Forhandlinger om Jifferispørgsmaalet vedvare endnu, men der er imidlertid indtraadt en Begivenhed, der kan skærpe Konfliktten. Ifølge „New York Herald“ har en kanadisk Kystfær for nylig sendt et amerikansk Jifferfartoi nogle skarpe Skud, der bevirkede, at Vaaden sank og femten Mand af Besætningen druknede. Paa den anden Side har det amerikanske Tolddæsen i Charlotte lagt Beslag paa de kanadiske Dampere „Hastings“ og „Kathleen“ under Paaskud af, at Skibene ikke ved Indseilingen havde iagttaget de sædvanlige Formaliteter, og de to Dampere ere først blevene frigivne efter Betalingen af en Pengesum. Disse Begivenheder fortjene saa meget mere Opmærksomhed, som de ere foregaaede under en temmelig spændt Situation.

Angaaende Indvandring i de forenede Stater skriver Newyork Handelsstidende: Indvandringskommissionen paastaar at være kommet paa Spor efter et Skib, der i længere Tid skal have besfattet sig med at bedrage Indvandrere. Vedkommende Skib kaldes sig „American Emigrant Co.“ og pleier at formaa Indvandrere til at deponere Penge hos sig, hvorfor det lover 6 Procent Renter. Efter hvad Indvandringskommissionen paastaar, har Skibet ingen Fonds og ingen Eiendom som Sikkerhed for sine Deposita. Den 1ste Januar iaar skal Skibet have havt 330,000 Dollars som Deposita fra Indvandrere, men deponeret denne Sum i Bankerne, ikke paa deres Navne, men paa Personer, der ikke ere Borgere af Staten. En vis Mr. J. C. Savary, der skal være Medlem af „American Emigrant Co.“, bestrider Indvandringskommissionens Paastande. Sagen vil formentlig med det Første blive Gjenstand for retslig Afgjørelse. Forøvrigt har Indvandringskommissionen forbudt Agenterne baade for „American Emigrant Co.“, og et andet, der kaldes sig „Swedish American Co.“, Udgang til Castle Garden.

Den engelske Flaade. Den engelske Admiral Sir Thomas Symonds har fældet en meget ugunstig Dom om de Skibe, der have deltaget i den store Flaaderevue i Spithead. I en Skrivelse til Bladet „Admiralty and

dette havde han anstillet forskjellige Efterforskninger; men da alt var forgæves, havde han opgivet ethvert Haab om nogenfinde at finde hende og havde endeligen fremsøgt et Vægtstabs tilbud til en ung Dame, som han i nogen Tid havde elsket, men hvis Seilskab han havde styet af Hensyn til Hester. Hvis han havde kunnet finde Hester, vilde han uden tvivl have handlet anderledes; men som det var, var hans Hjerte saavel som hans Ære knyttet til en anden. Mr. Blackmore havde sluttet med at sige, at alt, hvad der nu stod tilbage for hans Klient at gjøre, var at udtrykke sin dybe Sorg over at have tilføiet Miss Longdale Smerte og sin Beslutning at fastsætte en Sum af fem hundrede Pfund om Aaret for hende. Doktoren havde erklæret, at han var aldeles vis paa, hun ikke vilde modtage dette. Sagføreren havde smilet svagt og sagt, at han vilde blive i hoi Grad overrasket, hvis hun ikke gjorde det. Doktoren havde sagt, at mange Ting, som forekom en overraskende, ikkedestomindre hændte. Nogle Menneker kunde f. Ex. anse det for overraskende, at Mr. Daylesford, som i Virkeligheden var forlovet med Miss Treherne, vilde sætte et Avertissement i Avisen for at underrette Miss Longdale om, at hans Kjærlighed til hende var uforandret, og dog havde dette virkelig hændt.

„D nei, nei!“ udbroød Sagføreren, som blev vakt op af sin embedsmæssige Ro ved dette Angreb. „Lad mig forklare det. Mr. Daylesford friede først til Miss Treherne den 28de; Mænd pleier ikke sædvanligvis at tænke paa Forretninger paa saadanne Tider; men han skrev strax for at faa Avertissementet indfaldet. Jeg antager imidlertid, at saadanne Ting sættes i Trykket tidligere, end vi Udenforstaaende tænker os — hans Brev kom ikke tidsnok til at forhindre det“.

„Mr. Daylesford synes at have gaaet mærkværdig

forretningsmæssig tilvæks!“ bemærkede Doktoren bittert. „Hvis han først blev forlovet med Miss Treherne den 28de, lod han visse ingen Tid gaa tilspilde, for han forstev en Tapetmager og Dekorator til at gjøre hans Hus istand!“

„Det kunde ogsaa forklares paa en Maade, der ikke var fuldstændig til Mr. Daylesfords Misikredit“, sagde Mr. Blackmore. „Der var en Række Verelser i hans Hus, som var specielt ofrede til Miss Longdales Brug, og Synet af dem var pinligt for ham“.

„Jeg undres, hvorledes hans Følelser vilde være, hvis han saa den stakkels Pige selv!“ sagde Doktoren.

„Men, Doktor Simonds, De maa indrømme, at min Klient opfører sig saa pent, som det er muligt, under saadanne Omstændigheder“.

„Saameget afhænger af den Værd, Folk sætter paa Penge“, svarede Doktoren bittert; „jeg tror ikke, Miss Longdale vil bryde sig om at optage nogen af hans“.

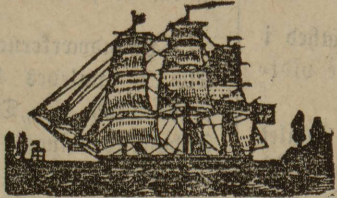
„I ethvert Tilfælde vil De lade hende vide, hvad Mr. Daylesford foreslaar“, sagde Mr. Blackmore.

„En eller anden Dag skal jeg gjøre det — ikke nu. Han kan muligens allerede se Tingene fra det Synspunkt; jeg er vis paa, hun ikke kan det — jeg tvivler om, at hun nogenfinde vil kunne gjøre det. Godmorgen, Sir! Folk beklager os Læger, fordi vi har ubehageligt Arbejde at udføre; men det forekommer mig, som om Sagførere heller ikke paa nogen Maade er fri for det. Jeg vil nu gaa til min Patient og vil fortælle hende saameget af dette, som jeg over. Jeg formoder, jeg maa slutte, at dette er det eneste Svar paa hendes Billede, som Mr. Daylesford tænker at sende?“

„Retop“.

„Saa ønsker jeg Dem Godmorgen, Sir“.

Den vestlandske Tidende.

Adresse - Avis for Arendal og Omegn.

No. 197.

Freitag den 26de August 1887.

55de Aarg.

Dette Blad udkommer daglig undtagen Dag efter Helligdag. Abonnementsprisen 6 Kroner halvårlig, forsendt med Posten 7 Kr. 10 Øre — til Udlandet 9 Kr. — betales forud. Der kan til enhver Tid abonneres paa vedkommende Postkontor og i Arendal i Bladets Expedition. Abonnementet gælder for 1/2 Aar og Oplyselse her paa 1 Maaned forud.

Skibsproviant

sælges billigst hos

Nicolay Olsen.

Under Sommerpostgangen indleveres Postfager:

1. Til Udlandet og Udlandet over Christiania Søndag Kl. 8-9 Fm.; de øvrige Dage Kl. 5-7 Em.
 2. " Bestland Søndag Kl. 8-9 Fm.; Onsdag og Torsdag Kl. 9-11 Fm.; de øvrige Dage Kl. 11-1. (Onsdag kun til Christiania incl.) Indtil Chr. sand incl. ogsaa fra Kl. 5-7 hver Dags Aften undtagen Søndag.
 3. " Udlandet over Frederikshavn Søndag, Tirsdag og Fredag sammen med Posten til Vestlandet.
 4. " Til Udlandet med de Bergenske og Nordenskiöldske Hamburgerfide Onsdag Kl. 9-11 Fm.
 5. " Til Hamburg med Sønderjyske Dampskibe Nat til hveranden Søndag (22/5, 2/6, 19/6 o. i. v.; Indlevering foregaaende Dags Aften Kl. 5-7.
 6. " England via Hull: Indlevering Fredag Kl. 11-1.
 7. " England via Newcastle: Indlevering Torsdag Kl. 9-11 Fm.
 8. " Til Belgien med „Alpha“: Indlevering hveranden Torsdag (19/5, 2/6 o. i. v.); Kl. 5-7 Em.
 9. " Næstø, Borsen, Dybbaa, Lyngør og Nisør pr. Dampskibet „Lyngør“ hver Dag undtagen Søndag og Torsdag; Indlevering Kl. 11-1.
 10. " Froland Mandag og Torsdag; Indlevering Kl. 8-9 Fm.
 11. " Grevsø og Mykland Tirsdag Kl. 9-11 Fm.
- Udm. 1. Sen- og Helligdage indskrænket Indleveringstid til Tiden Kl. 8-9 Fm., med at der gives Udgang til Indlevering foregaaende Søndags Aften Kl. 5-7.
2. Indlevering af Bantobreve og Postanvisninger standser 1/2 Time for Udsat for den for almindelige Postfager bestemte Indleveringstid, undtagen om Aftenen.
 3. Postfager til Udlandet sendes ad hurtigste Vej; — ønskes de dirigerede ad bestemt Rute, maa de derom gives Paategning, hvilket navnlig altid maa ske, hvis de ønskes sendte ad de ovenfor under 5, 6, 7 og 8 nævnte Router.
- Arendals Gaandoverførsels Raadindretning er aaben hver Søndag fra Kl. 10-12.
- Totalafholdelsesforeningens Sparcaske er aaben hver Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. 6-7.
- Troms Sparebank er aaben hver Onsdag og Torsdag fra Kl. 10-12.
- Løge „Melabiternes Minde“ Møde og Optagelse af Medlemmer hver Onsdag Aften Kl. 8 i den gamle Musikbygning.
- Søbadeanstalten er aaben for Damer og Pigeboer alle Hverdage fra Kl. 7-12 Form. (Helligdage fra 7-9 Form.); for Herrer og Gutter alle Hverdage fra Kl. 1-9 Efterm. (Helligdage fra 4-7 Efterm.).
- Sigeboldts Løge Minde Møde og Optagelse af Medlemmer hver Søndag Eftermiddag Kl. 6.
- Løge „Starck“ Møde og Optagelse af Medlemmer hver Mandag Aften Kl. 8 i den gamle Musikbygning.

Arendal den 25de August.

(Fortf. af Arbeidermødets Forhandlinger).

Under Behandlingen af Lovforslaget, hvor til man nu gik over, opstod ikke nogen Debat, førend man kom til Omtalen af Flyvefrister.

Rnudsen (Kristianssand) mente, at disse ikke var synderlig behagelige at læse, og at de var meget lidet anseede.

Hansen forstod ikke dette, naar alle Partier, Høier som Venstre, religiøse Selskaber osv. virker ved Traktater eller Flyveblade. Intet virker mere i Hytte og Land end Flyvefrister.

Løde. Det var vel nok; men der maatte tages Hensyn til alle Arbeiderne, og flige Blade vandt ikke synderlig Anklang.

Dirigenten. De, som ikke taalte at høre Ordene „agitatoriske Flyvefrister“ og lignende, burde helst bare sidde i Kirkerne.

Andreasen forstod heller ikke, at der endnu var dem, som vilde holde Folk tilbage. Hvis vi havde Raad til at udsende Agitatorer var dette vistnok det bedste; men nu maatte vi hjælpe os med at udgive og sprede Flyveblade.

Kristiansen. Fjerdestanden burde nu træde frem offentlig og ikke være ræd for

ogsaa at bruge agitatoriske Midler, vise, at de er selvstændige Mænd.

Andersen. Viser koster Penge, men Flyvebladene uddeles gjerne gratis.

Tellefsen troede ogsaa, at vi nu var forbi det gamle Stadiet af ringeagtet flige Blade, hvis Udbredelse er af saa stor Betydning for os ligesaa vel som for Bibelselskab, Totalfiskerier og andre. Det maatte paalægges Hovedbestyrelsen og Foreninger som Pligt at udgive og udbrede Flyvefrister.

Føstvedt talte ogsaa for Flyvefrister. Det er godt, at Folk vaagner snart, helst idag.

Petersen. Det eneste Middel til at vække og vedligeholde Interessen for Arbeiderfagen var Organer, som imidlertid ikke naar udover hele Landet, og Flyvefrister, som kunde spredes videre.

Løde vilde Arbeidernes Vel fuldt saa meget som andre og vilde netop derfor tilraade Forsigtighed. For sin personlige Del var han enig i Gavnligheden af Flyvefristers Udbredelse; men andre var mod dem, og saa maatte man lempe sig. Vilde man i denne Forsamling kun følge sine egne Meninger, da kunde man vist tiltræde det socialistiske Program; men Taleren holdt fast paa, at man ikke burde optage noget saadant i Lovene.

Hansen foreslog en noget mildere Redaktion, og i den Form vedtoges Bestemmelsen om Flyvefristers Udgivelse og Udbredelse med 1 Stemme.

Om hvorvidt der skulde betales Kontingent eller ikke til Fællesorganisationen førtes en længere Ordvevling, under hvilken Petersen stærkt anbefalede at have noget sikkert for at kunne træde hjælpende til ved anerkjendte og berettigede Arbeidsnedlæggelser.

Hansen havde oprindeligt været stemt for fast Kontingent, men lægede, at man nu gjorde rettest i at prøve frivillige Bidrag.

Petersen troede, at Bestemmelse i Lovene om fast Kontingent kunde komme til at afholde Foreninger fra at slutte sig til Fællesorganisationen.

Dirigenten havde ogsaa holdt paa fast Kontingent, men var i Komiteen gaaet over til frivillige Bidrag. Man fik hjælpe sig med disse og Indskrivningspengene. Mange vilde ansæres til at give meget.

Holm indrømmede, at mange var rædde for Kontingent; men det vilde være uheldigt, om Hovedbestyrelsen ikke havde nogle sikre Midler til sin Raadighed.

Andersen troede med Erfaring fra „Samhold“, hvor Lokalet gjerne er overskudt til Trængsel, men hvor mange Medlemmer er ligesom forsvundne, naar der er mest Brug for dem, at det var bedst at have fast Kontingent. Da saa man, hvor mange virkelige Medlemmer, man havde med sig.

Rnudsen (Kristiania) tilraadede Forsigtighed; hans Erfaring var, at Kontingenten var vanskelig at faa ind. Foreningen blev nødt til at tilveiebringe Midler, og saa blev det dens egen Sag at skaffe dem paa den letteste Maade.

Andreasen. Man maatte have sikre Midler, ellers vilde mange vrie sig bort. Det usikre var løst, saa det sikre var bedst.

Rnudsen (Kristianssand). Rnudsen fra Kristiania havde udtalt hans Mening. Han havde ingen Frygt for, at Organisationerne vilde lide Nød for Midler. Foreningerne maatte opmuntres til at yde Bidrag ad Frivillighedens Vej. Det havde gaaet og gik godt med andre Selskaber, som tog det paa den Maade.

Tellefsen. Jo større Kontingent desto mindre Tilslutning vandt en Forening.

Dirigenten oplyste, hvor beredvillige bevidste Medlemmer i en Forening i Bergen havde været til at yde et temmelig stort fast Bidrag. Men her gjaldt det ogsaa at samle ubevidste.

Kristiansen frygtede for, at fast Kontingent vilde hindre Tilslutning. Naar Indskrivningspengene ikke strak til, fik man skrive efter Bidrag.

Holm foreslog en Kontingent af 5 Øre pr. Maaned. Forslaget faldt med 1 Stemme, hvorpaa Komiteendstillingen (ingen fast Kontingent) bifaldtes med 1 Stemme.

Om Indskrivningspengene, 5 Kr. fra hver Forening, stor eller liden, der slutter sig til Fællesorganisationen, blev man temmelig snart enig.

Dirigenten's Mening, at den mindre Forening gjerne trængte mest til Understøttelse, vandt almindelig Tilslutning.

312

„Lidt Søvn vilde gjøre Dem mere godt end noget andet. Luf Deres Dine, saa falder De snart isøvn“.

Hester lukkede lydig sine Dine, men de var snart vidt-aabne igjen.

„Jeg havde en Søster, som ogsaa kom paa Afveie“, bemærkede Sygepleieressen. „O, Miss, hvor hun led, da han forlod hende!“

Hester kastede et ængsteligt Blik paa Sygepleieressens Ansigt. Dette var en saadan ligesom Tale for en stakkels faaret Piges Hjerte at høre paa; men al hun kunde ikke beklage sig over, at Sygepleieressen saa hendes Opførsel i det Lys.

„Han forlod hende?“ gjentog Hester.

„Ja, Miss; de gjør det alle, tidligere eller senere“, svarede Kvinden.

Disse Ord bragte en Taarestrøm til Hesters Dine.

„Ja, græd, Miss, græd! Det vil gjøre Dem mere godt end noget andet. Det er frygteligt at bære, jeg ved det; men, kjære Miss Longdale, jeg haaber, hvad De føler nu, vil drive Dem til at leve et bedre Liv for Fremtiden“.

„O, ti, ti! Vil De dræbe mig?“ Men hin velmente, om end simple Kvinde havde sagt Ting, som bragte hende til at se sit foregaaende Liv i det rette Lys. Hendes hele Tankestrøm tog en anden Retning, og istedetfor at ligge der og betragte sig selv som en forurettet og skammelig behandlet Kvinde begyndte hun at grunde paa, om hun ikke blot modtog, hvad hun fortjente. Var ikke hun derhos den mest skyldige? Og hun erindrede sig, hvorledes han havde forsøgt at faa hende til at indse Nødvendigheden af, at de maatte skilles, men at hun ved sine Taarer tilsidst havde bevæget ham til ikke at forlade hende.

309

Han forsøgte at vinde Tid, for hans Mod slog ham feil, og han sagde: „Jeg hører, De har havt en meget god Nat“.

„Ja“, sagde hun, en meget god Nat; og dog har jeg intet hørt fra ham. De sendte mit Brev?“

„Ja, jeg sendte det“.

„Kan der have været nogen Misforstaaelse? Han var fraværende, sagde De, men De var vis paa, at han vilde faa det imorges, og han kunde have sendt et Telegram blot for at gjøre mig lykkelig. — Doktor!“ udbrød hun pludselig, „der er Taarer i Deres Dine! De har onde Efterretninger til mig, som De er bange for at meddele mig. Han bødte sit Hoved til Tegn paa Samtykke“.

„Han skal gifte sig?“ sagde hun, da dette, som var det værste, hun kunde tænke sig at faa høre, strøg fremstillede sig for hende. Han svarede ikke. Hun sølte, at han ikke kunde modsigge hende. Hun laa aldeles stille, men han kunde se en Bevægelse under Sengklæderne, som tilkendegav, at hun presede sine Hænder sammen, og hendes Ansigt antog lidt efter lidt et bestemt, næsten haardt Udtryk, der viste, at hun anspændte sine Nerver for at kunne bære, hvad hun gik imøde. To Taarer rullede nedad hendes aflagte Kinder, men ingen flere fulgte efter.

„Er De ganske vis paa dette?“ spurgte hun tilsidst sagte. Hun talte meget langsomt, men hendes Stemme skjalv ikke.

„Mit kjære Barn — ja. Jeg kunde ikke selv tro det fra først af, men ulykkeligvis er det sandt“.

„Hvorfor lod han da, som om han ønskede at faa mig tilbage igjen? Hvorfor satte han det Avertissement „Det forsvundne Dokument““.

Efter nogen Diskussion blev det bestemt, at Hovedbestyrelsen, der skulde vælges blandt „Samholdss“ Medlemmer, skulde have sit Sæde i Arendal.

Derpaa fortsattes Behandlingen af Lovene, hvormed det nu gik raskere. Længst Debat vakte Bestemmelsen om Forvaltningen af Midlerne i det hele og om, hvorledes man bedst skulde sikre Kassebeholdningen. Ligeledes tog det lang Tid, førend man kunde enes om, naar en Strik skulde ansees og anerkjendes som berettiget. Det blev af mange Taler med stor Stykke fremhævet, at man først maatte stride til Strik, naar alle fredelige Midler ikke havde ledet til noget, og at Arbeideren mere og mere vilde skjønne, at en Strik er en meget alvorlig Ting, da han ved den kan udjætte sig for den største Nød.

Endelig vedtoges enstemmig, at disse Love kan forandres paa et Landsmøde ved almindelig Pluralitet.

Der paafulgte nu en længere Meningsudveksling om, hvorvidt Arbeiderne skulde optræde som eget Parti eller væsentlig støtte sig til et af de allerede eksisterende. De fleste Udtalelser gik ud paa, at man ikke kunde vente stort mere af Venstre end af Høire, hvorfor det var bedst, at Arbeiderne stode paa sig selv.

Hansen foreslog nu, at der skulde stemmes over de foreliggende Udkast til Resolutioner uden foregaaende Motivering eller Debat.

Jeppesen, der fandt Motivering aldeles nødvendig, fremsatte et Forslag om, at denne skulde tillades, hvilket antoges med 1 Stemme, efterat Hansens var forkastet.

(Sluttes).

Thingvalla Linjens Postdampskib „Geiser“, der afgik fra Kristiania den 5te August, ankom til Newyork den 19de August. Alt vel.

Emigranter, der afrejste herfra med State-Linien 6te August, ankom til Newyork 22de August. Alt vel.

Fra Telegrafbureauet. Fiskestationen Syltefjord i Finmarken nedlægges efter endt Tjeneste den 29de ds.

I Nordland ere følgende Fiskestationer aabnede: Drag i Tysfjorden og Røsvig i Sørfolden.

Testamentarist Gave til Søndagsmissionen. Den herværende Kredsstyrelse har i disse Dage modtaget 400 Kr., der er testamenterede til Søndagsmissionen af Pige Karen Madsdatter, der indtil sin Død troelig deltog i Kvindeforeningens Møder paa Brødremenighedens Sal. (Morgbl.)

Den norske Lutherstiftelses Virksomhed i 1886. Af den af Bestyrelsen udgivne vidtloftige Årsberetning sees, at

1) Stiftelsen har i 1886 trykt et samlet Antal af 356,200 Exemplarer: Skrifter. Af dette Antal falder paa større Skrifter 86,900, Børneskrifter og Traktater 157,300, Blomsterfort med Bibelsprog og bibelske Billeder 112,000, foruden af Søndagsprædikener 1,416,000 enkelte Numere.

Af Lutherstiftelsens Skrifter er der i afgivte Åar gennem Stiftelsens Udsendinge, Kommissionsærer, Missionsforeninger og Boghandlere udsendt et Antal af 414,434 større og mindre Skrifter, foruden Søndagsprædikenerne, af hvilke der alene er udbredt 1,437,000 enkelte Numere.

Heri er ikke medregnet de i Hovedkommissionen udgivne Skrifter, heller ikke de gennem Udsalget i Kristiania solgte Pæger af andre Forlag.

Der er ligeledes af Bibler, Nystestamenter og dele deraf udbredt 1820 Exemplarer. Af Sangbog for Søndagskolen ca. 2500 Exemplarer.

Af Skrifter er gratis leveret til Missionsforeninger og andre for tilsammen 1104 Kroner.

2) 47 Bibelbud og Gæstgæver virkede i 1886 i Lutherstiftelsens Tjeneste i ca. 120 Maaneder. Over 100 Præstegjeld blev besøgt for kortere eller længere Tid. Virksomheden viser ogsaa en glædelig Fremgang siden forrige Åar.

Til Understøttelse af trængende Unglinge, der uddanner sig til Kirkens og Skolens Tjeneste, er der indkommet ca. 150 Kr., hvorved 3 Studerende har faaet en Åaandsrækning.

Det lappiste Børnehjem, hvis Oprettelse er bleven ledet af en Lokalbestyrelse i Tromsø Stift, blev sat i Drift i For sommeren 1886.

Bestyrelsens Medlemmer er for Tiden: Professor Gisle Johnson (Formand), Pastor J. G. Blom (Viceformand), Expeditor Bjørnsfjeld, Bogh. L. M. Gabrielsen, Pastor J. Gjor, Klokker Heggveit, Grosserer H. Th. Rjør, Apotheker Knudsen, Sognepræst Nygaard, Stipendiat S. Odland, Professor Waage og Kjøbmand Hans Udnæs.

Stiftelsens lønede Funktionærer er: Pastor J. G. Blom, Leder af den literære Virksomhed, Pastor Hartwig Halvorsen, Sekretær. L. M. Gabrielsen, Bestyrelsens Tilsynshavende ved Forretningen. L. M. Bernken, Bestyrer

af Boghandelen og Expeditor. D. M. Nilsen, Bogholder og Kasserer.

Assistenten ved Boghandelen og Expeditionen: C. W. Warner, John Hagem og O. E. Bernken.

Desuden en Pakker og et Bud.

Regnskabet udviser en Udgift og Indtægt af ca. 100,000 Kr.

Åaandværkernes Generalmøde. Mandag Kl. 12 samlede de Delegerede til konstituerende Møde i „Den norske Åaandværks- og Industriforenings Forsamlingshal.“ Lokalet var for Anledningen vakker dekoreret med de forskellige Byers Åaandværksholde og Emblemer, som præsenterede alle Industrigrene.

Dirigenten, Hr. Pianoportefabrikant Hals meddelte, at dette Møde var sammenkaldt ifølge den ifjor satte Beslutning paa Mødet i Kristiansand, og optraadte de Deputeredes Navne, ialt 47, hvoraf 7 fra Kristiania. Sekretæren, Hr. Fuldmægtig Debes, oplæste Bestyrelsens Forhandlingsprotokol, for at de Delegerede kunde blive bekendt med, hvad Bestyrelsen havde virket i de sidste Åar.

Derefter ønskede Formanden Deltagerne velkommen med Haabet om, at Mødet maatte blive til Held for Norges Industri og Åaandværk, samt erklærede Mødet for aabnet.

Da man skulde stride til Valg af Formand og Viceformand, foreslog Hr. Guldsmed Nielsen fra Bergen, at Formanden og Viceformanden i Fællesforeningen D'Hr. Pianoportefabrikant Hals og Værkseier Thune valgtes, hvilket sked med Akklamation.

Formanden foreslog at sende et Telegram til Kongen, saalydende:

„Til Kongen! Stockholm.

Den norske Fællesforening for Åaandværk- og Industri, der nu afholder sit første Generalmøde her i Hovedstaden, hvortil Delegerede fra det hele Land er samlede for at diskutere de arbejdende Klasses Interesse, — tillader sig i Underdanighed at bringe deres Majestæt sin ærbødige Hilsen.“

Dette Telegram antoges med almindeligt Bifald.

Henvend Kl. 1 sluttedes Mødet.

(Dag. Nyh.)

Atter Uheld under Skydning ved et Folkevæbningsfamlag. Ved Vest-Agders Folkevæbningsfamlags Skytterfest hændte et beklageligt Uheld, idet en af Anviserne ved Uforsigtighed faarede i Foden. Formanden havde netop givet Signal til, at Formiddagens Skydning skulde afsluttes, da en af Deltagerne, en Skytter fra Øvre Sogn, spurgte, om han kunde skyde et Skud til, hvilket nægtedes af Formanden; men Vedkommende misforstod Svaret, lagde an og skød mod en af Skiverne. Anviserne havde imidlertid, da de hørte Signalet til Skydnings Ophør, forladt sine Skjul, og var gaaet bag Skiverne for at samle Bly, og

en af disse, Færgemand ved Skjæveland, Kristian Eriksen Skagestad, blev truffen af Kuglen, som gik gennem Foden strax ovenfor Knæet, dog uden at skade Benet. Der blev strax sendt Ekspres til Byen efter Læge, der ogsaa snarest muligt kom tilstede. Forhaabentlig vil Saaet ikke have nogen varig Men til Følge, skriver „Fædrebl.“

Altiagtig Kontrol inden Folkevæbningsfamlagene. Ifjor ved Folkevæbningsfamlagenes Årsmøde rygtedes det, at et Skytterlag paa Vestlandet havde opført et større Skudantal end det virkelige og derved tilvandt sig større Statsstift, end der tilkom Laget. Fællestyret paalagde sin Formand at undersøge Sagen og i Tilfælde træffe retslige Foranstaltninger. Formanden gjorde saa. Resultatet heraf blev efter sikkert Forlydende i „Dagbl.“, at samtlige Medlemmer af Skytterlagets Bestyrelse blev idømt Fængsel paa Vand og Brød fra 4 til 8 Dage.

Folkevæbningsfamlagets Fællestyre har ifølge „B. G.“ paa sit nys afholdte Årsmøde i Stavanger bl. a. besluttet at indgaa til Stortinget med Forslag om Anlæg af tidsmæssige Skydebaner i hvert Sogn paa offentlig Bekostning. Videre har Mødet udtalt sig imod Militærkommissionens Forslag til Skytterlagets Forbindelse med Armeen, som krænkende det Selvfryprincippet, der hidtil har baaret Skytterfagen frem. — Det er i Sandhed fordringsfulde Indretninger disse Folkevæbningsfamlag, der ikke har andre Bedrifter at opvise end at skyde sine Skudansigere ihjel. Men trods det, at Stortinget hidtil har dækket og kjølet for dem, saa er der dog visse Tegn, der tyder paa, at disse Samlag snart vil have udsippet sin Rolle, og det antager vi vil ske saa meget desto hurtigere, jo mere uforklæmt de viser sig i sine Fordringer paa Statskassens Penge. (Budst.)

En Massemorder. I Neutinschlein i Mæhren er i disse Dage en 22-aarig ung Mand, Anton Schimatz, arresteret som anklaget for at have dræbt 10 Personer.

Det engelske Underhus bekræftigede sig i Mødet i Mandags med en af Undervisningsministeren forelagt Beretning om Folkeundervisningen i England og Wales. Til Undervisningsbudgettet for Finansåret 1887—88 er der forlangt 3,450,870 Pstlr., hvilket er 55,885 Pstlr. mere end paa forrige Åars Budget. Folkeundervisningen har i det forløbne Åar gjort betydelige Fremskridt, kun staar Skolebesøget tilbage for ifjor, hvilket tilskrives dels det daarlige Veir og dels de ugunstige Forretningsforhold. For at forøge Skolebesøget foreslaar Ministeren yderligere Udvidelse af Systemet med de billige Maaltider, som fattige Børn faa gratis i Skolen. Der skal for Fremtiden indføres grundigere Undervisning i Tegning og i — Røgning. Til Ministerens Udtalelser knyttede der sig en længere Debat, under hvilken Mundella, som var Undervisningsminister under Gladstone, udtalte sig for en Udvidelse af Skoletvang og for Indførelse af gratis Skoleundervisning. Der burde ligeledes sørges for bedre Skolebøger. Til sidst blev Undervisningsbudgettet vedtaget.

Præsident Cleveland vil om kort Tid, ledsaget af sin unge Kone, foretage en stor Rundreise gennem de vestlige Byer. Han vil ved denne Leilighed komme i personlig Berøring med forskellige Foreninger og Korporationer, og man kan vel antage, at han med denne Reise forbereder det Formaal at virke for sit Gjenvalg til næste Åar. Reisen vil finde Sted i Slutningen af denne Maaned og omfatte Byerne St. Louis og Kansas City i Missouri, Memphis i Tennessee, Omaha i Nebraska og St. Paul Minneapolis i Minnesota som Hovedstationer. Han vil vel ogsaa efter Opfordring besøge flere Byer i Mississippieggen. Det var tidligere Skik og Brug, at de Kommuner og Byer, der ønskede at se en Præsident, der gik paa Reise, i deres Midte, sendte ham Indbydelsen ved en særlig Repræsentant, der reiste til Washington. Denne kostbare og omstændelige Fremgangsmaade har Præsident Cleveland ophævet og erklæret, at en Skrivelse vil gjøre samme Nytte som en personlig Henvendelse.

ind i Avisen?“ sagde hun, og hvert Ord, hun udtalte, syntes at blive afbristet hende ved en næsten overmægtig Viljesanstrengelse.

„Tænk ikke paa det — tænk ikke paa ham; hans Opførsel er uforklarlig“. Baa de Doktoren og Sygepleierken saa med stor Vængstelse paa sin Patient — hendes Ansigt blev mere og mere dødlignende; men de kunde jo, at hun var fast bestemt paa ikke at give efter for sin Smerte.

„Vær saa rolig, som De kan, Mijs; De maa tænke paa Deres egen Helbred“, sagde Sygepleierken indtrængende, og hun rakte sin Haand ud for at stryge lidt af Hestens smukke brune Haar bort fra hendes Pande. Hun mente det mere som et opmuntrende Kjerteregn end som noget, der var nødvendigt, men i det sidste Dieblis havde hun ikke Mod til at gjøre det. Hester var da ikke modtagelig for nogen som helst Venlighed, hun kunde hde hende, og Sygepleierken forstod det og trak sig tilbage.

„Mit kjære Barn“, sagde Doktoren, „Mr. Dayles, fords Husholderste fortalte mig, at dette var en ganske ny Forlovelse. Jeg vil altid komme til at bebrejde mig, at jeg ikke lod Dem se hine Aviser“.

Taarer formørkede atter Hesters Dine. Hun løstede sin tynde hvide Haand op for at tørre dem bort og for at skjule et Udtryk af Smerte, som gik henover hendes Ansigt.

„Det gjør mig saa uforgeligt ondt, hvis De føler, at jeg har handlet urigtig med Hensyn til dette“, sagde den stakkels gamle Mand.

„Jeg gjør ikke det. Jeg tænker aldeles ikke paa det. Jeg tænker ikke paa andet end ham og alt, hvad jeg har tabt; for han er tabt for mig og for bestandig!“ Efter en lang Pause sagde hun derpaa: „Er det Mijs Treherne?“ og da Doktoren sagde „Ja“, skjulte hun sit Ansigt med sine Hænder, men laa aldeles stille. Efter en

Stunds Forløb, sagde hun: „Vær ikke ulykkelig for Aviserne. Om jeg havde seet dem, vilde det ikke have gjort nogen Forandring. Han vilde maaſte have ladet mig komme tilbage til sig, men hans Hjerte vilde ikke længer have tilhørt mig. Han har elsket hende i nogen Tid. De maa sige ham, at jeg finder mig godt deri. Jeg vil ikke, at han skal være ulykkelig for min Skyld. — Jeg vil være Dem taknemmelig, hvis De vil lade mig alene en Stund“.

Sygepleierken, der var en ensfoldig, uvidende Kvinde, gjorde Tegn til Lægen, at han ikke skulde samtykke i dette. Men denne forstod det bedre og sagde: „De skal blive ladet alene. De er saa god og kjæ, at De fortjener at faa Deres Vilje. Kom Sygepleierke!“

Han gik omkring til andre Patienter, og efter en Times Forløb saa han atter ind til Hester. Hendes Kinder var vaade af Taarer, men hun græd i Virkeligheden ikke, kun, at Taarer, som hun aldeles ikke var sig bevidst, nu og da vældede langsomt op i hendes Dine. Han saa meget angstelig ud; han vilde have foretrukket et voldsomt Fortvivelsesudbrud. Hun forsøgte at tale til ham, men hendes Stemme svigtede hende, og hun kunde ikke ytre et Ord. Hun rakte en udtøret Haand ud til ham og saa ham taknemmelig ind i Ansigtet. Han udtalte sagte nogle Ord til Sygepleierken og paalagde hende under ingen Betingelse at lade Hester være længe alene. Hun laa ganske stille, efterat han var gaaet. Eftermiddagen gik over til Aften og Aften til Nat, og endnu laa hun der med vidtaabne Dine, der udtrykte stille Fortvivelse. Naar Sygepleierken talte til hende, svarede hun; men det var let at se, at hun foretrak at blive overladt til sig selv. „Forsøg at sove“, sagde Sygepleierken, da Dagen gryede;